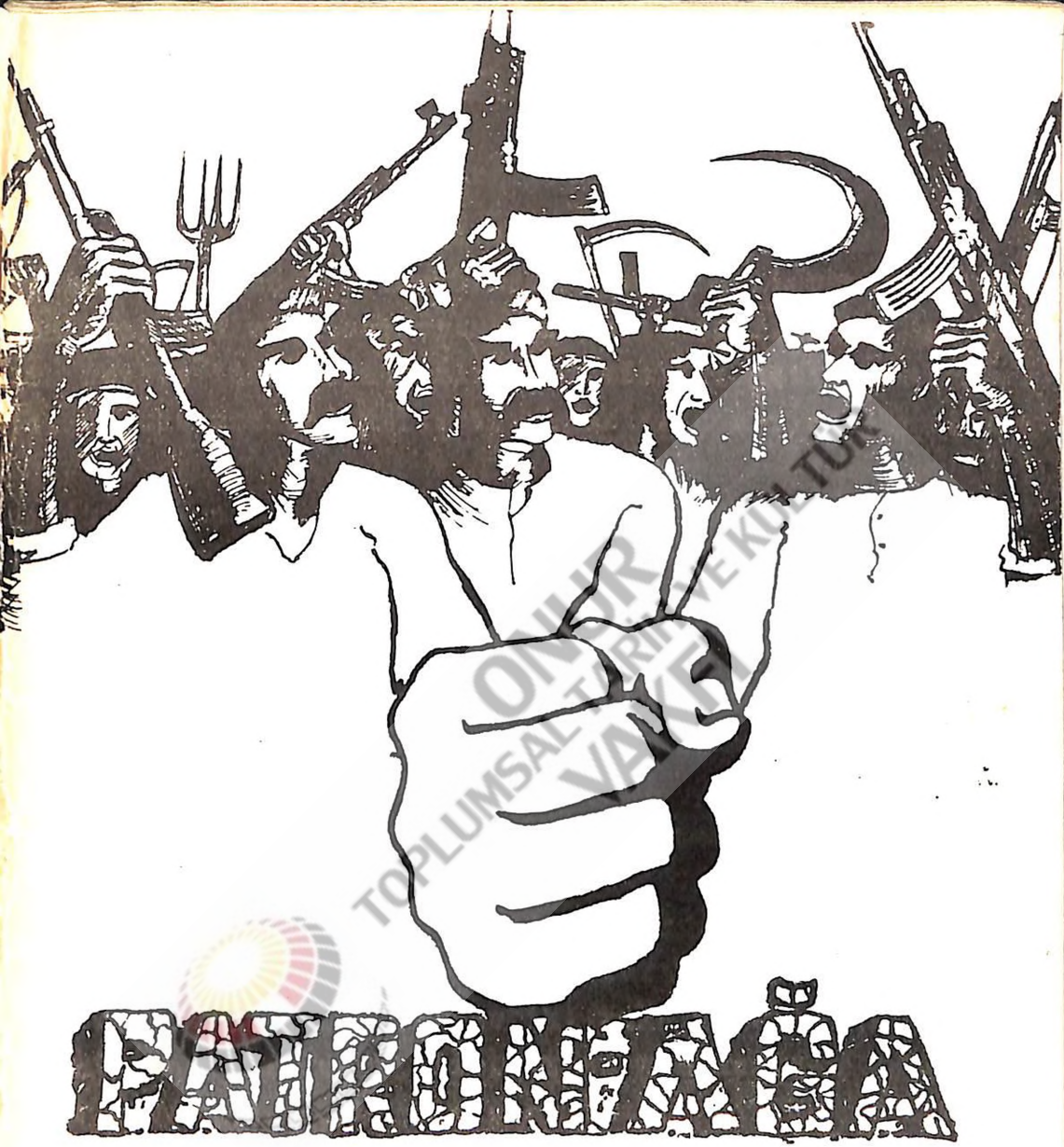

**DEVLETİNİ
YIKACAGIZ!**

PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ !

Broşürden bazı başlıklar :

. Köylü kardeşler ! Halka bu zulmü yapan bir devletten kurtuluş beklemek boşunadır. Bu devlet patronların, ağaların, beylerin, paşaların devletidir. Bu devlet işsizliği getirdi. Pahalılığı getirdi. Yoksulluğu getirdi. Halkı ağır yüklerin altına soktu.

. Ecevit Patron-Ağa devletinin en skilli adamıdır Ecevit Patron-Ağa devletinin ömrünü uzatmaya çalışıyor.

. Köylü kardeşler ! Ecevit halkın umudu değildir Ecevit patronlarla ağaların umududur. Halkın umudu halkın teşkilatlı kuvvetidir, kendi kollarıdır. Halkın umudu halk ihtilalidir.

. İşçilerle köylüleri reformlar kurtaramaz. İşçilerle köylüleri kurtaracak olan devrimdir.

. Türk halkı da Kürt halkı gibi eziliyor. İki halk kardeşdir. Kürt ve Türk halklarının kurtuluş yolu birdir. Düşmanları ortaktır. Her iki halk da aynı teşkilat içinde birleşmelidir, Patron-Ağa devletine karşı dışı dışı mücadele etmelidir.

. Halkların kurtuluş mücadelesi uzun ve çetin olacaktır. Halklar mücadele içinde teşkilatlanacak, kuvvetlenecek ve eninde sonunda zalimlerin saltanatını yıkacaktır.

. Seçimle kurtuluş olmaz. Kurtuluşu seçimde görenler yanılıyor. Kurtuluş ancak halk ihtilaliyle olur.

PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ !

Yakın bir zamanda seçimler olacak.Bu konuda Marksist-Leninistler tutumlarını açıklamalıdır. Ortaya koydukları siyasi tavır etrafında aktif bir şekilde çalışmalıdır. Fakat biz kendi tutumumuzu halka açıkla-
ken çeşitli görüşlerin neyi savunduğunda anlatmalıyız.

Her konuda Marksist-Leninist'lerle revizyonistlerin ayrı tutum takına-
cağını biliyoruz. Bugün de, seçimler konusunda tüm revizyonistlerle
Marksist-Leninist'ler ayrı tavır takınmıştır. Marksist-Leninist'ler
seçimlerin ve parlamentonun boykot edilmesi yolunda propaganda ve eji-
tasyon yaparlarken her türden revizyonistler halkı, seçimler ve parle-
mentonun kuyruğuna takıyorlar.Revizyonist tezlerini doğrulamak için-
de Marksist-Leninist'lere "maceracılık" ve "sol sektarizm" çamuru atı-
yorlar.

Marksist-Leninist'lerle revizyonistlerin tezleri birbirinden çok
farklıdır.Bu konuyu anlayabilmek için revizyonistlerin tezlerini baş-
tan ele alalım:

TUTARLI REFORMİZMİN SAVUNUCULUĞU NASIL YAPILABİLİR?

Her türden revizyonistlerin ortaya koyduğu görüşlerin temelinde re-
formizmin savunuculuğu yatmaktadır. Fakat bunu en açık biçimiyli Halkın
Sesi(HS)-Aydınlık dergilerinde görmek mümkün olduğu için bunları esas e-
le alalım.Çünkü, Halkın Yolu(HY)-Halkın Birliği(HB)-Halkın Kurtuluşu(HK)
şibi dergilerin savunduğu görüşlerin temelinde HS-Aydınlık dergilerinin
görüşleridir.Onlar ne kadar buna karşı çıkarlarsa çıksınlar yaptıkları,
Şafak'ın görüşlerine daha heyecanlı ve şaşıaali bir şekilde sahip çıkmak-
tır.Bunların görüşlerinin özü HS ve Aydınlık dergilerinden ödünç alınmış
ve biçimsel değişikliğe uğratılmış tezlerdir.Bu yüzden esas olarak HS-Ay-
dınlık'ı hedef almak doğrudur.

Seçimler konusunda HS-Aydınlık'ın görüşleri dergilerinde açık seçik
ortaya konulmuş.Onun görüşlerini incelemek için geçmiş sayılarıda araş-
tırmak gerekmiyor.Çünkü,legal yayıncılık konusunda hayli tecrübeli ve
revizyonist görüşleri piyasaya sürmekte işbilir bi- tüccar bassasıyetine
sahip olan HS-Aydınlık geçmişten bu yana görüşlerinde bir çok değişiklik-
ler yaptı.Ama değişmeyen şey revizyonist öz olduğu için bugünde savunduk-
ları aynı çizginin devamı olarak kabul edilmelidir.

HS-Aydınlık dergileri bu tutumuyla, geçmişte olduğu gibi gelecekte de
en bilinçli oportünist mihrak olma sıfatına hak kazanmışlardır.

Bu yargılarımızı belirtirken haklı olup olmadığımız, HS ile HB-HK-HY
serileri arasındaki bağ konusundaki tespitimizin doğruluğu sadece seçim-
ler konusundaki görüşlerini almamızla dahi açıklanabilir.

Konuyla ilgili olarak HS-23-24-104. sayıları ile Aydınlik'ın 55. sayısını esas aldık.Buralardan uzunca aktarmalar yapmak, herhangi bir dergiden değıilde,HS-Aydınlik'tan olduğı için sıkıcı gelmez.Konuyla ilgili görüşlerin ana hatlarını öğrenbilmek için alıntılarını aktaralım:

"12 Ekimde Senatonun üçte biri yenilenecek ve boş olan Meclis ve Senato üyeleri için ara seçimleri yapılacaktır..."

"Fakat bu gün seçimlere katılmak bir yana yasal bir proletarya partisi dahi yoktur.Bu sebeble bugün tartışabileceğimiz konu, seçimlere katılmak değildir.Başka bir parti desteklenebilir mi ve seçimlerde proletaryanın tutumu ne olmalıdır.Bu soru üzerinde durabilir ve tartışabiliriz."

"Türkiye'ye seçimler ve parlamento yoluyla demokrasi gelebileceğı hayali içinde değiliz.Tam tersine bu hayallerin yıkılması gerektiğı görüşündeyiz.Çünkü demokrasi, seçim ve parlamento demek değildir..."

.....

"Evet, demokrasi bir devrim meselesidir.Seçimler yoluyla demokrasiye ulaşılamıyacağını Türkiye önümüzdeki yıllarda yaşayacaktır. Ne var ki mesele, bu gerçeğı geniş halk yığınlarının kendi tecrübesiyle görmesidir.Proletarya,her zaman devrim yoluyla demokrasiye ulaşmanın propagandasını yapmak ve halka her olanaktan yararlanarak bu yolu göstermelidir.Fakat bu,sadece soyut olarak"devrim" lafı etmekle karıştırılmamalıdır.Proletarya, sonuc olarak devrim yolunu güçlendirecek, parlamenter ve reformcu hayalleri yıkacak çeşitli olanakları kullanmalı ve çeşitli taktiklere başvurmalıdır.

Biz bugün seçimlerde genel bir boykot çağrısını, devrim yolunu güçlendirecek bir tutum olarak görmüyoruz.Bu gün boykot, MC faşizminin ekmeğine yağ sürecektir.Diğer taraftan boykot, reform yoluna bağlanan umutların boş olduğunu da gözler önüne sermeyecektir.Bu sebeble biz, bu sayımızda halkın oy verebileceğı basit bir program ilan ediyoruz..."

"Ama emekçi halkın oy verebileceğı bir parti varsa, bu parti en azından bazı temel noktaları savunmalıdır..."

"CHP, seçime katılmadıkları için devrimcilerin kendisini desteklemeye mecbur olduğunu düşünmektedir.Oysa devrimciler için böyle bir mecburiyet yoktur.Devrimciler bugünkü şartlarda ancak bazı temel program tedbirlerinin yapılması uğrunda,halkı belirli bir partiye oy vermeye çağırabilir. ..."

Seçim bildirilerinde ve açıklamalarında bu temel noktaları(yazıda açıklanan,burjuva demokratik bir programın temel noktalarıdır-Açıklamayı biz yaptık.ABY)savunulacak parti ve adayları destekleyeceğiz..."

"TB-veya CHP yukarıdaki noktaları savunur ve seçim bildirilerinde koyarlarsa,bundan kazancılı çıkan halk olacaktır ve biz böyle bir durumu sevinçle karşılarız.Çünkü halkımızın bugünkü temel ihtiyaçları

daha geniş kitlelere yayılmış ve güçlenmiş olacaktır."

"Diğer bir ihtimal ise, bu seçim programının seçime katılan reformcu partiler arasında yankı uyandırmamasıdır. Bu durumda ise, kimden ne beklenebileceğini görenlerin sayısı artmış olacaktır. Bu da bir kazandır."(1)

Diğer bir sayıda ise yine uzun aktarmalarla özetleyebileceğimiz şu görüşler ileri sürülüyor:

"Seçimler emekçi halk için ne anlam taşıyor? MC iktidarının yürüttüğü ağır faşist terör reformcu ve parlamentocu hayallerin kitleler üzerindeki etkisini de artırmıştır. Geniş yığınların seçimleri baskılardan kurtuluş yolu olarak gördüğü doğrudur. Ancak demokrasinin seçimlerle kazanılamayacağını önümüzdeki yılların gelişmesi içinde bütün Türkiye halkı olarak yaşayacağız. Her türlü baskı ve zulmün kaynağı olan iki super devletin yurdumuz üzerindeki etkinliği kırılmadan ortaçağ kalıntıları her alanda tasviye edilmeden kurtuluş olmadığını ve bunun ise sadece devrimle mümkün olduğunu kitleler kendi tecrübeleriyle görmelidir. Devrimci proletaryanın görevi, kitlelerin yarın mutlaka göreceği bu gerçeği şimdiden ona açıklamalıdır. Fakat bunun sadece sonuç "devrim" sözü edilerek başarılamayacağı açıktır. Proletaryaya sonuç olarak devrim yolunu güçlendirecek parlementer ve reformcu hayalleri yıkacak çeşitli yolları kullanmalıdır..."

"Önümüzdeki seçimlerde proletaryanın taktiği ne olmalıdır? Seçimleri boykot etmenin bugünkü şartlarda en çok faşist MC ve revizyonistlerin işine yarayacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Ancak, elbette bu durum proletaryayı ve halkın ve ülkenin menfaatlerine uygun düşmeyen bir programa oy verme çağrısı yapmak zorunda bırakamaz. Bugün işçi ve köylülerin kurtuluşunu savunan bir parti seçimlere girmemesine göre mevcut partilerden herhangi biri desteklenebilir mi? Emekçi halkın seçimlerde oy verebileceği program ne olmalıdır? Seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte cevabı beklenen soruların bunlar olduğu anlaşılmaktadır..."

....

"CHP, halkın bu en temel ve en acil taleplerini seçim bildirgesine koyduğu taktirde bütün halkı kendisine oy vermeye çağıracağımızı açıklıyoruz. (Ya bu talepler CHP tarafından seçim bildirgesine unutkanlık (1) gibi nedenlerden dolayı konulmazsa ne yapılacaktır-ek birden-?) Bu taleplerin CHP tarafından benimsenmesi şüphesizki halkın yararına olacaktır. CHP bu taleplere sırtını çevirdiği takdirde ise kitleler kimden ne beklenebileceğini bir kere daha öğrenceklerdir."(2)

HS dergisinden yapılan aktarmalar bunlar. Yukarıdaki alıntıları okuyan her kes bunun aynı dönemde yayınlanmış olan devamı iki sa-

yıdan yapılmış aktarmalar olduğu sonucuna varmamalıdır. Bunlardan (1)nolu alıntı 1975 Eylülünde yayınlanan HS dergisine, (2) nolu alıntı ise 1977 Nisanında yayınlanan HS dergisine aittir. Anlayışın bu kadar birbirine benzemesi, bir kaç değişik kelimelerle aynı şeyin anlatılması, değişmeyen revizyonist özün sonucudur.

Seçimler ve parlamentoyu boykot etme veya etmeme konusunda ileri sürülen bu görüşler, bir bütün olarak devrim konusundaki düşüncelerin, mücadele anlayışlarının, örgütlenme tarzının parçasıdır. Bu yüzden sorunu genel çerçeve içerisinde değerlendirmemiz gerekir. Zaten, alıntılardan da görülebileceği gibi devrimimizin bir çok temel meseleleri hakkında görüşlerde vardır. Bu revizyonist tezlerin en başta gelenlerin neler olduğunu inceleyelim:

AŞAMALI BİLİNÇLENDİRME TEORİSİ, PROLETARYANIN TUTUMU BAŞLIĞIYLA GİZLENEMEZ

HS-Ardınlık dergilerindeki bu revizyonist, kitle kuyrukçusu ve tevekkül anlayışı en başta göze çarpmaktadır. Kendiliğindencilik ve sınıma-yanılma teorilerin sistemleştirildiği alıntıları tekrarlayalım:

"Seçimler yoluyla demokrasiye ulaşamayacağını önümüzdeki yıllarda Türkiye yaşayacaktır." (HS.s.23)

"...demokrasinin seçimlerle kazanılamayacağını önümüzdeki yılların gelişmesi içinde bütün Türkiye halkı olarak yaşayacağız." (HS.103)

"CHP bu talaplara sırtını çevirdiği takdirde ise kitleler kimden ne beklenebileceğini bir kere daha öğreneceklerdir." (HS.s.103)

"TEP ce CHP yukarıdaki noktaları savunur ve seçim bildirgelerine koyarlarsa, bundan kazançlı çıkan halk olacaktır ve biz böyle bir durumu sevinçle karşılarız... Diğer bir ihtimal ise, bu seçim programının seçime katılan reformcu partiler arasında yankı uyandırmamasıdır. Bu durumda ise, kimden ne beklenebileceğini görenlerin sayısı artmış olacaktır. Bu da bir kazançtır"

Görüldüğü gibi, Şafak, kitlelerin bilinçlenmesini tarihe bırakarak Marksist-Leninist'lerin önderliğini gereksiz kılan bir teoriyi, aşamalı, bilinçlendirme teorisini sistemleştirmiş, bir halde savunuyor. Biz bunu Şafak savunuyor diye eleştirmiyoruz. Aksine onun bu görüşü diğerleriyle tam uyumluluk içerisinde. Reformizmin genel anlayışı. Kitlelerin bilinçlendirilmesi meselesinde bunu savunmak zorundadır. Eleştirimizin hedefi, Şafak'ın bu teoriyi Marksist-Leninist tutum olarak savunmasıdır.

Marksist-Leninist'lerle reformistler bu konuda da farklı düşünürler. Reformistler devrimi uzak bir hedef olarak kabul ettiği için, kitlelerin bilinçlendirilmesi konusunda görevi Marksist-Leninist'lerin üzerinden alır. tarihe ve kendiliğindencilige devrederler.

Ya, yılların halkı bilinçlendireceği meselesini öne sürerek "önümüzdeki yılların gelişmesi içinde" gibi gerekçeler öne sürerler. Veya M-L'lerin görevini legal dergi kapaklarına talepleri sıralamak ve bunun gerçekleştirilmesinide hakim sınıflara havale etmekle sınırlandırılar.Şafak bunu 12 Mart darbesinin hemen ertesi günü sıraladığı taleplerle gerçekleştirmişti. Ve Nihat Erim faşistinin Aydınlıkta çıkan bu taleplere etkilenerek reform tasarıları sunmasını sağlamıştı .

Sorun görüldüğü gibi M-L'lerin halkın acil talep ve özelemlerini illeri sürüp sürmemesi doğrudur. Elbette bu yapılmalı, halkın taleplerinin gerçek savunucuların kimler olduğu kavratılmaya çalışılmalıdır. Fakat Şafak bunun sadece ve sistemleştirerek birinci adımını yapmakta gerçekleştirilmesi konusunu hakim sınıflara havale etmektedir.

M-L'ler halkın çıkarlarının gerçek savunucusu olduğunu kavratmak için sadece talepleri sıralamakla yetinmez.Aynı zamanda bunu gerçekleştirecek olanlarında M-L'ler olduğunu kavratmak gerekir. Bu yüzden sıralanan taleplerin gerçekleştirilmesi uğrunda verilen en aktif ve tutarlı mücadele görevide M-L'lere düşer. Şafak ise kendisini sadece halkın taleplerini sıralamakla görevlendiriyor.TBP, CHP veya "reformcu burjuva darbelerini" de talepleri gerçekleştirmekle görevlendiriyor.Şafak'ta bu tür bir "görevlendirme" ve "yol gösterme" anlayışı olduğu için TKP'nin revizyonist mirasını reddedemiyor. Çünkü Şefik Hüsnü döneminden itibaren TKP, Şafak gibi, kendisini halkın talep ve özelemlerini sıralamakla sınırlandırmış, çeşitli genelge ve manifestolarıyla hakim sınıflara neler yapması gerektiğini ögütlerini vermiştir. Fakat bir kere bile halkın taleplerinin sadece gazete ve bildiri sayfalarında değil, pratikte de en tutarlı savunucusunun komünistler olduğunu aklına getirmemiştir.

Bu anlayış, M-L'lerin kitlelere sadece sönde önderlik yapmayı uygun görüyor. Onların, pratikte savunacakları ve uğrunda mücadele edecekleri halkın bağımsız bir gücü olmadığı için hakim sınıflar arasında seçim yapılmasına neden oluyor. Ve bu tür dergi kapaklarına talep sıralayanların da önemli pratik bir meseleyle karşılaştıklarında bağımsız bir karar almalarını önüyor. Ve bu durum kısır bir daire etrafında dönmelerini sağlıyor. Eğer Şafak bugün, 3 yıl önce söylediklerinin aynısını tekrar ediyorsa bu onun bu kısır daire üzerinde ki çıkmazının bir sonucudur.Çünkü Şafak 3 yıl öncesinden bu yana, halkı bağımsız bir güç yaratarak alternatif sunmak için çaba sarfettiği ka bağımsız bir güç olarak alternatif sunmak için çaba sarfettiği de aynı türküyü söylemek zorunda kalacaktır. Bağımsız bir güç olduğunu ispat etmek için "hiç bir partiyi desteklemiyoruz" diyecek fakat alternatif gösteremediği için "Bununla birlikte, TBP'sine oy verilmesi-

ne karşı değiliz"(HS.s.26) şeklindeki kuyrukçu önermelerini sıralayacaklardır.Bu tespitinizin doğruluğu O'nun bugün şartsız bir şekilde kompartor burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olan CHP'ni destekleme kararı ortaya koymaktadır.(Şafak CHP'yi kayıtsız şartsız destekleme kararı almıştır.Çünkü, alıntıdanda görüldüğü gibi halkın temel taleplerini CHP seçim bildirgesine koymazsa ne yapılması gerektiği belirtilmiyor. Ve iş yine tarihe bırakılıyor.Açıkça, eğer bu talepler seçim bildirgesine konulmazsa desteklemeyeceğiz dahi denilemiyor !)

Bu gün aşamalı bilinçlendirme teorisinin savunulmasına kılıf olarak gösterilen gerekçe de, "devrimci halkın bir iktidar seçeneği olmadığı şartlar..."dır(HS.s.26) Bu revizyonist tezi ileride açıklayacağız.Fakat kısaca belirtelimki M-L siyaseti ortaya koymamak için getirilen bu gerekçe boştur.Şafak'ın "ülke çapında örgütlenmeden silahlı mücadele başlatılamaz" şeklindeki burjuva idealist teorisinin devamıdır.

Yukarıdaki şartın sağlanabilmesi ülkemiz açısından bir tek duruma (toplu ayaklanma veya darbe ihtimallerini dışarıda tutmazsak iki duruma) bağlıdır. Çünkü "devrimci halkın bir iktidar" seçeneği olması, M-L'lerin olmaması anlamına gelir. Her örgüt, grup, sınıf iktidar hedefini gözetlemeden mücadele etmez.Ama yok eğer, bundan kastedilen ülke çapında bir iktidar seçeneği olunması ise, halka boykotu önermek için epey beklemek gerekir.Çünkü hiç bir sömürge, yarı-sömürge ülkede "ülke çapında iktidar seçeneği", M-L'ler için bir kaç on yıl süren iç savaştan önce olmamıştır.Ama revizyonistlerin böyle zorlu bir mücadeleyi göze alacaklarını düşünmek hayaldir.Revizyonistlerin hepsi bu düşüncemize katılıyor, kendilerinin böyle zorlu mücadelelerde işleri olmadıklarını şu sözleriyle belirtiyorlar:

"Bu gün boykot...."(HS-s.23)(abç)

"Bu günkü şartlarda..."(HY-s.9)(abç)

"Ülkemizin bu günkü şartlarında..."(HB-s.6)(abç)

"Bu gün devrimci proleterya..."(HK-HB ortak açıklaması)(abç)

Yani yarın "bir iktidar seçeneği" olunabileceği konusunda hepsi hem fikirdir.Bunun gerçekleşmesinin birinci şartını yukarıda belirttik. İkincisininide revizyonistler "bu gün" diyerek, toplu ayaklanma ihtimaline kapıya açık tutarak belirtiyorlar. Çünkü, "iktidar seçeneği" olunmasına uzun süreli bir halk savaşına değilde, bu günkü şartlara bağlı ele almak toplu ayaklanmayı veya halk adına "asker, sivil, aydın" darbesine bel bağlamak demektir.

Diğerleri adına da bu revizyonist-troçkist tezin savunuculuğunu yapan Şafak, bu noktada gerçek yüzünü açığa çıkararak şöyle diyor:

"Bu gün faşistlerin, seçimleri ve parlamentoyu ortadan kaldırma

imkanı ve gücü. ... demokratik halk iktidarının kurulması imkanından çok daha kuvvetlidir."(HS-s.26)(abç).

Revizyonist sözcüler boykota karşı alternatif olarak parlamente-rizm savunuculuğunu yapmalarını bu bilimsel(!) tespite dayandırıyor-lar. Bu bilimsellik revizyonizm ve troçkizm içindir ve ona uygundur. Çünkü M-L'ler için "demokratik halk iktidarının kurulması imkanı" i-le "faşistlerin, seçimleri ve parlamento-yu ortadan kaldırma imkanı ve gücü" arasında bir kıyaslamaya dayalı olarak boykot önerip, öner-mek diye bir sorun yoktur. Çünkü bu kıyaslama kriter alınırsa:

Birinci olarak, boykot taktiği uzun süreli halk savaşının sonu-na kadar tatil edilmiş olur.

İkinci olarak boykot taktiği, troçkist toplu ayaklanma teorisi-ne bağlı ele alınmış olur.

Revizyonist sözcüler bu noktada yakayı ele veriyorlar.Çünkü "demokratik halk iktidarının kurulması imkanı" uzun süreli bir halk savaşına bağlıdır.Fakat dünyanın hiç bir yerinde (bizdeki revizyonist sözcüler gibi akıllılar yoksa), faşistlerin uzun süreli bir mücadeleyle, tadciccn seçim şartlarına ve parlamento-yu ortadan kaldırdıklarına ileri süren olmamıştır.Bunların ortadan kaldırılması askeri darbe ve-ya benzeri uygulamalarla kısa sürede olmuştur.

Bu iki şeyi kıyaslamak sap ile samanı birbirine karıştırmak de-mektir.Revizyonistler bunu pekâlâ bilmelerine rağmen kısa sürede ku-rulacak bir "demokratik halk iktidarı kurulması imkanını" toplu ayak-lanmaya veya askeri darbeye bağlamak için gerçekleri ters yüz etmek-ten çekinmiyorlar. "Bu günkü şartlar" denilerek getirilen gerçeklerin temelinde yatan anlayış budur!

Aşamalı bilinçlendirme teorisine, reformizmi savunmaya kanıt ola-rak getirilen bir diğer meselede, kitlelerin bugünkü bilinç ve örgüt-lenme seviyesinin yetersizliği meselesidir. İlk olarak birinci-yi ele alalım.

Bu gün kitlelerin büyük bir çoğunluğunun reformcu düşüncelerin etkisinde olduğu doğrudur.Fakat bi. o kadar doğru olan gerçekte, ül-kenin eşit olmayan bir sosyo-ekonomik yapıya sahip oluşudur.Bunun ü-zerinde yaşayan insanların çelişkilerinin yoğunluğunun değişik dere-celerde olduğudur.Bu çelişkilerin yoğunluk derecesi çeşitli sınıf ve tabakalardan halkı ileri geri ve orta derecelerdeki bilinç çizgilerin-de mevzilendirmiştir. .

Revizyonist sözcüler bu noktada da halka ve kendilerine güvenme-diklerini, kitle kuyrukçuluğunu esas aldıklarını açığa vuruyorlar. Diyorlar ki:

"Seçimler ve parlamento yoluyla demokrasi gelebileceği hayali

içinde değiliz.... Ne varki mesele, bu gerçeği geniş halk yığınlarının kendi tecrübesiyle görmesidir"

Ve bunu yığınların daha iyi kavrayabilmesi için onların umudu haline gelmiş CHP'ye oy vermeye çağırarak onun gerçek yüzünü kitlelerin görmesini sağlamaya çalışıyorlar! Onların halkın taleplerini gerçekleştirmeye çalışmazlarsa teşhir olacaklarını(sözüm ona bu noktada CHP ve TBP'yi tehdit ediyor)"Bu durumda ise kimden ne beklenebileceğini görenlerin sayısı artmış olacak. Bu da bir kazançtır"diyorlar. Böylece revizyonist sözcüler sınıfı mücadelesindeki dizilişi "harika" bir şekilde açıklıyorlar! Mantık kaba hatlarıyla şu: Faşistler,gericiler, reformcular, Proleter devrimciler(Şafak kendini kastediyor).

Faşistler ve gericileri bir yana atarsak, bu gün kitlelerin geniş bir kesimi CHP'yi umut olarak görüyor. Eğer talepleri sıralar CHP'yi bunu gerçekleştirmeye zorlarsak, oda bunları gerçekleştiremeyince kitleler proleter devrimcilerin önderliğini kabul ederler! Bununla şöyle açıklıyorlar:

"Bu tutum bizi,menfaatleri bütünüyle iki super devlete zıt olan ve yarın Rusya'ya karşı mutlaka omuz omuza mücadele edeceğimiz CHP'li kitlelerle birleştirecek ve bir avuç revizyonisti tecrit edecektir" (HS-s.103)

Revizyonist sözcüler bu noktada halka güvensizliklerini dahada ileri götürerek "menfaatleri bütünüyle iki super devlete zıt olan ve yarın Rusya'ya karşı mutlaka omuz omuza mücadele" edecek olanları "CHP'li kitlelerle" sınırılıyorlar.Bu CHP'yi desteklemeyi meşru göstermeye çalışan kaba,uydurma ve acizlik içerisinde savunulan bir görüştür.Revizyonist sözcülere şunu sormak gerekir:CHP'li kitlelerin menfaatleri iki super devlete bütünüyle karşıdırda, AP'nin MSP'nin CGP'nin, DP'nin TBP'nin,MSP'nin ve hatta TİP'in tabanındaki "kitlelerin" menfaatleri emperyalizmden yana mıdır? Bunlar yoksa, ABD emperyalistlerinin ve Sovyet Sosyal emperyalistlerinin sözcülerimidir? Revizyonist sözcüler, bu tezlerini, burjuva siyasetlerine haklı gösterebilmek için milyonlarca halkı gerici düşüncelerle aldatılmış milyonlarca emekçiyi bir kalemde emperyalist işbirlikçisi(veya en azından emperyalizmle uzlaşanlar!) haline getiriyorlar!

Halk kavramı her devrim döneminde değişen bir kavramdır.Bu günkü demokratik halk devrimi aşamasında bu devrimden çıkarı olan milyonlarca insan bu kavram içerisinde yer aldığı gibi AP'li,MSP'li,CGP'li.... milyonlarca emekçilerde halk kapsamı içerisinde dirler.Revizyonist sözcüler bilerek halk tanımını bile ters yüz ediyorlar.

Tokrar yukarıda sıraladığımız "harika mantığa" dönelim.Revizyonist sözcüler, CHP'nin teşhir edilmesiniO'na oy vermeye bağlıyorlar.

Halkın umudu haline gelen "sayın Bülent Ecevit"i böylece gözlerden düşüreceklerini sanıyorlar.Bu kitle kuyrukçusu revizyonist sözcülere şunu sormak gerekmez mi?:

-Hakim sınıfların kitlelere sunacakları "umut" tükenirmi? Elli yıldır daha benüz iki "umut" kullanıldı.1950 yılındaki DP ve Menderes'in (O'nun bugünkü uzantısı Demirel ve AP) hala etkileri silinmedi. Bu gün dünyadaki çeşitli revizyonist "komünist" Partileri de hakim sınıflar için kitlelere sunulacak bir "umut" değil midir? Türkiye'de, bir "umut" olarak da T"K"P dolapta bekletilmiyor mu?

-Tekrar başa dönelim. Kanıt olarak ileri sürülen bilinç seviyesi meselesine M-L'ler şöyle bakarlar. Ülkemizdeki sosyo-ekonomik yapı eşit olmayan bir yapıdır.Dolayısıyla çelişkilerin yoğunluk dereceside farklıdır.O halde Marksist-Leninist'ler bu durumda ne yapacaklardır? Kitlelerin en gerilerini hedef alarak sınıf bilinçli kişileri onlara mı tabi kılarlar?

Revizyonist sözcülerin söylediği şudur: Bu gün kitleler parlamentocu düşüncelerin etkisindedir.Onlara ters düşmemek için(örgütlenme seviyesi meselesinden neyi anladıklarını yukarıda koyduk.Az sonra da inceleyeceğiz) boykot taktiği önerilemez.

Alıntılarında görüldüğü gibi, revizyonist sözcüler demokrasinin seçimlerle geleceği hayalinde değiliz diyorlar.Seçimlerin ve parlamentonun kurtuluş olmadığına propagandasını yapıyoruz diyorlar.Fakat iş "boykot" meselesine gelince CHP'ye oy verilmesini öneriyorlar.Buna gerekçe olarakta kimin ne olacağı öğrenilecektir.Bu da bir kazançtır! diyorlar. Ama biz bunun tersini neden yapmayalım?Neden parlamento ve seçimlerin kurtuluş olmadığına propagandasını yaptıktan sonra geriye dönerek seçime katılmalarını önerelim? Ve seçimin sonucunda kitlelerin, kurtuluşun seçimler olmayacağı sonucu çıkaracaklarını düşünelim?

Ülkemizde devrim eşit olmayan bir tarzda gelişecektir.M-L'ler kitlelere gerçekleri anlatan temel sloganlar dan taviz vermezler. Ve bu şekilde kitlelerin sınıf bilinçli unsurlarıyla bütünleşirler.

Revizyonist sözcülerin dediği gibi önce oy kullanacaklar görecektir ki büyük değişiklik olmayacak. O zaman biz kurtuluşun böyle olmayacağını söyleriz şeklindeki anlayışa Marksist-Leninist'ler şu cevabı verirler: Biz bu gün kitlelerin çoğunluğunun parlamentocu görüşlerin etkisinde olduğunu biliyoruz. Fakat bizi onlarla kaynaştıracak olan siyasetimiz ve onların çıkarlarına savunup savunmadığımızdır. Boykot meselesini önce sürdürdüğümüzde, şimdiye kadar ki şu veya bu partinin aldatmacasından bunalan ve bir çıkış yolu arayan halka karşı alternatifini koymuş olacağız. Bizim sloganımıza tereddütle bakan kitlelerden daha sonraki tecrübesiyle sloganımızın doğruluğunu kavrayacaklardır.

nasın?

Marks ve Engels komünizmin propagandasını yürütürlerken sadece iki kişiydiler Fakat bugün komünizmin kurtuluş olduğuna inanan milyonlarca insan yok mudur? Bunca insan komünizm propagandası yapılmadan, kendi tecrübeleriyle mi komünizmi benimsemişlerdir?

İkinci olarakta örgütlenme düzeyinin yetersiz oluşu ileri sürülerek boykot taktiğın geçersizliği ispatlanmaya çalışılıyor. Eger bu tezi, ülkemizin yarı-feodal oluşunu roddedenler ileri sürerlerse kendi adlarına haklı olabilirler. Ama bunu Şafak veya HY revizyonist sözcüleri ileri sürerlerse söyledikleri şeyi zerrece anlamadıkları ortaya çıkar.

Bunlar halkın ve proletaryanın örgütlenme seviyesinin bugün için yetersizliğinden bahsediyorlar. Ülkemizin devriminin lafta değil, gerçekten "uzun süreli silahlı mücadeleyle" (HY böyle diyor), bir halk savaşıyla gerçekleşeceğini kabul edenler için bu durum normaldir. Halkın örgütlenme düzeyinin gelişmesi silahlı mücadele içerisinde olacaktır. Halk bu mücadele içerisinde örgütlenecek ve demokratik halk iktidarını kurduğu anda ülke çapında örgütlenmesini tamamlayacaktır. Revizyonist sözcüler burada da eski türküyü tekrarlıyorlar. "Ülke çapında örgütlenmiş olmak"!

Bunların "halk savaşı"ndan ve "uzun süreli silahlı mücadele"den anladıkları önce ülke çapında örgütlenmek ve daha sonra kuruyan bozkırı birdenbire ateşe vermek! ve bunun toplu ayaklanmadan farklı olduğunu ispat etmek içinde "uzun süreli" lafını sözlerinin arasına sıkıştırıyorlar.

Revizyonist sözcülerin geçmişte savunduklarından zerrece farkı olmayan düşüncelerini iyice öğrenebilmek için yoldaşın konu ile ilgili görüşlerine bakalım:

"...yine Program taslağının 40.cı maddesinde, hareketimiz... bütün âcıl talep ve ihtiyaçları savunarak, yığınları mücadeleye sevkeder, bilinçlerini yükseltir ve onları silahlı mücadele saflarına kazanmaya çalışır" deniliyor.

Kitlelerin bilincinin 'âcıl talep ve ihtiyaçları' savunarak yükseltileceği safsatası, Lenin yoldaşın değimiyle, 'eski bir türkû', bir Ekonomizm türküsüdür. Bu türkûnün güfteleri, Rusya'da 19.yüzyılın sonunda ve 20.yüzyılın başında ortaya çıkan, fakat LENİN yoldaşın 'Ne Yemeli?' adlı panzehiriyle öbür dünyayı boylayan, mütevvefa Rus Ekonomistlerine aittir. Bizim dostlar(!) o türküyü günümüz şartlarına adepte ederek, tekrar piyasaya sürüyorlar. Yazık! Emeklerine yazık! Çünkü bunlara artık kimsenin on para değer verdiği yoktur. 'Yığınların mücadeleye sevk edilmesi, bilinçlerinin yükseltilmesi ve silahlı mücadele saflarına kazanılması' için, onların ' acil talep ve ihtiyaçlarını'

savunmak, gerçekten Ekonomizmin 'aşama aşama bilinçlendirme' teorisinin ta kendisidir. Bu teorinin daha kaba biçiminde revizyonistler, geçmişte şöyle savunmuşlardı: 'Bize göre, kitlelerin bilinçlenmesi aşama aşama olur...' (PDA, 'Proleter Devrimci Çizgi ve Bazı yanlış Eğilimler').

Haksızlık etmemek için, şunu da belirtelim: Ekonomistler, sırf ekonomik talepleri yani 'somut talepleri' savunarak, kitleleri bilinçlendireceklerini(!) savunuyorlardı. Bizim revizyonistlerimiz, kapsamı ekonomik taleplerden biraz daha geniş olan 'âcil talep ve ihtiyaçları' savunarak, kitleleri bilinçlendireceklerini sanıyorlar. Fakat kendileri, 'ekonomik taleplerle', 'âcil talep ve ihtiyaçlar' arasındaki kapsam farkını bilincinde değildirler ve birçok yerde bu iki kavramı aynı anlamda kullanıyorlar.

Kitlelerin bilinçlenmesi, ne 'âcil talep ve ihtiyaçlar'ın savunulmasıyla ne de 'somut talepler'in savunulmasıyla olur. Kitleler ancak bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek, (Aç-İ.K) sosyal hayatın her yönünü, her alanını kapsayan geniş teşhir kampanyalarıyla bilinçlendirilebilir (aç-İ.K)

Lenin yoldaş, 'Ne yapmalı?' adlı eserinde, Ekonomistlere övgü bilinçlendirme anlayışını yerden yere çalıyor, 'aşama aşama bilinçlenme teorisi, oportünist bir tutumu ifade eder' dedikten sonra biraz ileride şöyle devam ediyor: 'Rus işçileri, polislin halka zorbaca davranışına karşı, dini mezheplere zulmedilmesine karşı, köylülerin kirbaçlanması-na karşı, isyan ettirici sömürüye, sansüre, askerlere işkence edilmesine, en masum kültürel girişimlerin bastırılmasına vb... karşı niçin hâlâ bu kadar az devrimci eylemde bulunmaktadır. Böyle bir eylem 'el-le tutulur sonuçlar vaatmediğinden', 'olumlu' fazla bir şey sağlama-dığından, 'iktisadi mücadelenin' onları buna 'itmediğinden' ötürümüdür (Yani 'âcil talepler' uğruna mücadele, onları bu 'bilinç' seviyesine yükseltmediğinden ötürü mü?-İ.K)

Böyle bir görüşü benimsemek, tekrar ediyoruz, hücumu gerekmediği yere yöneltmek olur, kendi burjuva bayalığını 'ya da Bernstein'ciliğini' işçi yığınlarına yüklemek olur.'

'...ama sosyal demokrat işçi, devrimci işçi (ve bunların sayısı gittikçe artmaktadır)' ile tutulur sonuçlar vaadeden' istekler (yani 'âcil talep ve ihtiyaçlar'-İ.K) vb. uğruna mücadele konusundaki görev-zelikleri öfkeyle reddedecektir. Çünkü o, bunun eski bir türkünün, rub-leye bir kapık ekleme türküsünün yeni bir biçimde, ifadesinden başka bir şey olmadığını anlayacaktır.'

Daha sonra Lenin, bilinçli bir işçinin ağzından bu Ekonomist bay-lara şu cevabı veriyor:

'... biz işçilerin kendi 'eylemimiz' zaten vardır. Sizin destekle-

mekte inat ettiğiniz elle tutulur sonuçlar vaadeden somut istekler ileri sürerek yürütülen işçi eylemi zaten vardır (tabii köylü eylemi de vardır). Ve her günkü alelade mesloki hareketimiz içinde çoğunlukla aydınlardan hiç bir yardım görmeksizin bu somut istekleri kendimiz ileri sürmekteyiz, ama bu eylem bize yetmiyor, biz sadece 'iktisadi' politika lapasıyla beslenecek çocuklar değiliz. Biz ötekilerin bütün bildiklerini bilmek istiyoruz. Siyaset hayatının bütün yönlerini ayrıntılı olarak bilmek ve her siyasi olaya aktif olarak katılmak istiyoruz. Bunun için aydınlardan bizzat, bizim pek iyi bildiğimiz şeyleri biraz daha az tekrarlamaları ve henüz bilmediğimiz şeyleri, fabrikadaki 'iktisadi' tecrübemizin bize hiç bir zaman öğretemeyeceği şeyleri, yani siyasi bilgileri biraz daha fazla vermesi gerekir, vs... (L.Ne Yapmalı)

Özetleyelim: 'Bütün âcil talep ve ihtiyaçları savunarak yığınların bilinçlerini yükseltmek' teorisi, tamamen Ekonomistlerin 'elle tutulur sonuçlar vaadeden somut istekleri ileri sürerek' işçileri 'bilinçlendirmek' ve 'işçi eylemini yükseltmek' teorisinden mülhemdir. Ve ikisi arasında öz bakımından en ufak bir fark yoktur. (İ.Kaypak-kaya, Bütün Yazılar I, Tufan yayınları, s.279-280-281)

REFORMCULUĞA KARŞI MÜCADELEDE REFORMİZMİN KILAVUZLUĞU GEÇERSİZDİR:

Bu gün revizyonist sözcüler, modern revizyonizme karşı eski kuşak revizyonizmini, reformcu düşüncelere karşıda reformizmi savunarak mücadele edeceklerini sanıyorlar. Eski kuşak revizyonizmin en ilkel teorilerini modern revizyonizme karşı mücadele de kullanmaya kalkıyorlar. Tek tek reformcu düşüncelere karşı mücadelede, başını Şafak'ın çektiği revizyonist sözcüler bu tezleri sistemleştirerek reformizmi savunuyorlar.

Bu gün halkın durumu nedir?

Geniş ölçüde parlamentocu düşüncelerin hakimiyetine rağmen halkta, seçimlerle düzen değişikliği bağı arasında kuvvetli bir şüphe vardır. Elli yıllık seçimler ve parlamento deneyinden geçen kitleler bugün bu "bağ" konusunda muazzam olumsuz düşünme eğilimi taşımaktadır. Dönem dönem parlamentocu görüşler kuvvetlenmiş olmasına rağmen genel eğilim olumsuzluk yönünde gelişmektedir. Bunu kim böyle tespit etmiyorsa onu ne halka ne de kendine zerrece güveniyoktur. Ve kitlelerin adını almadan düşürmemesine rağmen onun kitlelere güveni yoktur.

Bunu tespit eden hakim sınıflar bütün güçleriyle seçimleri ve parlamentoyu düzen değişikliğinin tek uygulanabilir alanı olduğunu cartlandırmağa çalışıyorlar. Tüm kitle haberleşme araçlarıyla bu kampanyaya his veriyor, halkın düzen değişikliğini parlamento ve seçimler dışında görmesine müsaade etmek istemiyorlar.

Bu gün bu kampanyaya sosyal faşist partiler, reformcu parlamen-

teristler ve revizyonist sözcüler de hep bir ağızdan katıldılar.

Revizyonist sözcüler buna karşı çıkacak ve biz farklı araçlarla oy kullanılmasını istiyoruz, parlamentoya "Seçim Bloku" kurarak orayı teşhir için katılacağız diyeceklerdir.

Biz meselenin ilk yanını ele alıyoruz. Seçimlere katılıp katılmaması meselesinde tüm karşı devrimciler şunu söylüyorlar: "Hangi siyasi partiyi desteklerseniz destekleyin! Ama seçim günü mutlaka oyunuzu kullanın".

Bu gün bir miktar tarih bilgisine sahip olanlar komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıflarının bu haykaraşlarının nedenini bilirler. Cumhuriyetin ilân edilişinden çok partili döneme geçinceye kadar halka kan ağlatan "Millî Şef" faşizminin ardından Dr en büyük demokrasi havarisi kesildi. Tüm aydınları ve faşist zulümden kan ağlamış halkı etrafına topladı. H. Kıvılcımlı gibi Troçkistler Manderes'i ikinci kuvayı- milliyeciliğimizin önderi sıfatlarına layık kıldılar.

Daha sonrada AP'ye karşı CDP'nin demokrasi ve özgürlük konusundaki şampiyonluğu ortaya çıktı. Revizyonist sözcüler, bu gün CDP bunda samimi değilse teşhir olur diyorlar. Hakim sınıflar halka kâh onu, kâh öbürünü seçme hakkından(!) başka birşey tanımadılar. Ve bu dönemlerde halka bir tek bağımsız alternatif götürülmedi.

Şafak revizyonistlerinin sözcüleri, diğerleri adınada bu gün aynı şeyi savunuyor. Halkın bu düzen sınırları dışında düşünmesine izkân bile tanımıyor. Önerilerinin tamamı bu düzenin sınırları içerisinden çıkarılmış öneriler! 1975 ve 1977 seçimleriyle ilgili yazılarının sonunda bunlar şöyle belirtiliyor:

"... bu gün tartışabileceğimiz konu; seçimlere katılmak değildir. Başka bir parti desteklenebilir mi ve seçimlerde proletaryanın tutumu ne olmalıdır? Bu soru üzerinde durabilir ve tartışabiliriz." (MS.s.23)

"Bu gün işçi ve köylülerin kurtuluşunu savunan bir parti seçimlere girmediğine göre mevcut partilerden herhangi biri desteklenebilir mi? Emekçi halkın seçimlerde oy verebileceği program ne olmalıdır? Seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte cevabı verilecek soruların bunlar olduğu anlaşılmaktadır." (MS-s.103)

Görüldüğü gibi bu sonuçlara varmasına noden olarak ileri sürdüğü kuyrukçu siyaset zorunlu olarak burayada yansıyor. İlk alıntıda görüldüğü gibi laf yığını arasında "proletaryanın tutumu ne olmalıdır" a karşılık getirilen bir tek alternatif var: "Bir partiyi desteklemek veya desteklememek."

İkinci alıntı ise daha da ince hesaplanan revizyonist bir tez. Halkın devrimi düşünmesinden korkan bu revizyonist sözcüler, "cevabı

verilecek sorular bunlardır" diyerek kendilerinin sıralamış olduğu "soruların" dışına çıkılmasına dahi engel oluyor. "Cevabı verilecek sorular"ın neler olduğuna bakalım:

- "Mevcut partilerden her hangi biri desteklenebilir mi?"

- "Emekçi halkın seçimlerde oy vereceği program ne olmalıdır?" deniliyor.

Revizyonist sözcüler bir laf canbazlığı yaparak bir kaç alternatif ileri sürmüş gibi görünmek istiyorlar. Seçimlerde oy verilen bir "program" nerede görülmüştür? Söz konusu olan her hangi bir programı savunan veya destekleyen parti veya tek tek kişilere oy verilmesidir.

Sonuç olarak "emekçi halkın seçimlerde oy vereceği program"ı kendisine program kabul eden kişi veya partiler desteklenebilir. Böylece üç yıl arayla yayınlanan iki yazınında söylediği şey şudur:

"Başka bir parti desteklenebilir mi?"

Bu sonuca varılmasına neden olarak daha önce incelediğimiz gibi "halkın bilinç düzeyinin düşüklüğü" ve "parlementocu hayallerin yaygın" olması ileri sürülmektedir. Ülkemizde bu durumun varlığı karşısında seçimleri boykot etmemek mi gerekmektedir? Bu tutum zorunlu olarak yukarıdaki sonuca varır. Yani hiçbir zaman proletaryanın bağımsız siyasetini uygulayamaz ve kötülerin içerisinde az kötülerini seçmeye çalışır. M-L'lerin önderliğini değil, çeşitli hakim sınıf kliklerinin birinin önderliğini kabul eder.

Oysa Marksist-leninist'ler henüz kendi varlık nedenlerinin son bulmadığını biliyorlar. M-L'ler olmadan onların partisi ve proletaryaya yol gösteren siyaseti olmadan devrim başarıya ulaşamaz.

"Eğer devrim olacaksa, mutlaka devrimci bir parti olmalıdır. Devrimci bir parti olmadan, M-L devrimci teori üzerine ve M-L devrimci tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan, emperyalizmi ve uşaklarına alt etmede, işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek imkansızdır." (Seçme Sözcüler, Mao Zedung, Aydınlik yayınları, s.9) Bu sorulara revizyonistler olur diyor. Fakat onların söylediği Mihriçi anlamda bir devrimdir. Yani Marksist-Leninist'lere gerek olmayan, proletaryaya siyasetine ve partisine ihtiyaç hissedilmeden gerçekleştirilen bir cuntadır.

Komünistler her türlü gerici şartlandırılmalara karşı Marksist-Leninist siyaseti savunmalıdır. Bunun yönteminin nasıl olması gerektiği başka bir şeydir. Marksist-Leninist siyaset savunulurken kitlelerin durumu göz önüne alınmaz mı? Revizyonist sözcüler bize bunu soracaklardır. Siyasetin Marksist-Leninist olabilmesi için bu zorunludur. Eğer Marksist-Leninist bir siyasetten bahsediyorsak bu durum zaten göz önünde bulundurulmuş demektir.

Ne Yapmalı? adlı kitapta Rusya'daki işçi sınıfının mücadelesini değerlendiren Lenin Yoldaş şöyle diyordu: "...işçiler, çıkarlarının siyasi ve toplumsal düzeyinin tümüyle uzlaşmaz karşıtlığının bilincinde değillerdi ve olamazlardı. Yani onların bilinci henüz sosyal demokrat bilinç değildi.

...
Bu bilinç, onlara, yalnız dışarıdan ulaştırılır. Bütün ülkelerin tarihi gösterir ki, işçi sınıfı, sadece kendi çabasıyla, ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir...

Oysa sosyalizmin teorisi, mülk sahibi sınıfların eğitim görmüş temsilcileri tarafından, aydınlar tarafından geliştirilmiş olan felsefe, tarih ve iktisad teorilerinden doğup gelişmiştir." (Ne Yapmalı, s.43-44)

Lenin Yoldaş Marksistlerin her türlü burjuva gerici düşüncesine karşı mücadele etmeleri gerektiğini ileri sürmüş, 1.emperyalist paylaşım savaşında dünya üzerinde hakim milliyetçi-söven anlayışların üzerine gitmiştir. Anavatan savunması safsatası adına gizlenen Kautsky türünden revizyonistlerin gerçek yüzünü ortaya çıkarmış, emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi şiarını ortaya atmıştır.

Hiç kimse Lenin Yoldaşın, emperyalist savaşın iç yüzünü açığa çıkardığını, bu konuda Marksist propaganda yürüttüğünü söyledikten sonra, ama mademki savaşa girilmiş o halde savaştan en kârlı nasıl çıkacağız dediğini iddia edemez. Ülkemizdeki her türden revizyonistler ise işbilir tüccarlığa merak saldılar. Halkın kendiliğinden kavradığı bir çok meseleyi "Bu da bir kazançtır" diyerek karşılıyorlar.

Bojkot meselesinde örgütlenme seviyesinin yetersizliği gerekçesinin, uzun süreli bir halk savaşını kabul edenler için boş bir gerekçe olduğunu ortaya koyduk. Birinciden daha öncelikli bir mesele olarak ileri sürülen kitlelerin bilinç düzeyinin geriliğidir. Eğer ileriye sürülen tek gerekçe buysa, bu hem Lenin'in söyledikleriyle, hemde bugünkü uygulamayla çelişmektedir. Burada söz konusu edilen şey kitlelere ters düşmemek meselesiyse "bize göre kitle kuyrukçuluğu meselesidir" bu gün Kürt ulusunun varlığının ve a. rılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmakla kitlelere ters düşülmüyor mu? Hakim T. k şövenizminin etkisi ülkemizde çok mu azdır?

Bugün modern revizyonizmin etkisinde kalanlar çok mu az ki, onlara ters düşmek pahasına Marksist-Leninist siyaset savunulmaktadır! Görüldüğü gibi getirilen gerekçeler koftur. Bu gün bojkot sorununda yan çizenler, bu örnekleri pratik mücadele de savunmaktadırlar. Marksist siyaset, programda her türlü revizyonist ve karşı devrimci siyaset ve propagandanın karşıtıdır. Özde zıttıdır. Karşı devrimci siyaset ve propagandanın panzehiri Marksist-Leninist siyaset ve propagandadır.

Marksist-leninist'leri kitlelerle birleştirecek olan, karşı devrimci şartlandırmalar çerçevesinde yapılacak olan mücadele değil, Marksist-Leninist siyasetin tavizsiz savunulmasıdır.

Şafak revizyonizminin sözcüleri bu noktada da yakayı ele veriyorlar. Onlara göre 1973 seçimlerinde, halkın parlamentocu görüşlerinin yaygınlığı hiç bir şey ifade etmiyordu. Fakat bu gün durum onlara göre değişik! Halk 1973 döneminde daha yaygın bir şekilde parlamentocu görüşlerin etkisinde olmasına rağmen, revizyonist sözcüler "14 Ekim 1973 seçimlerinde Devrimci Proletaryanın Tutumu"nu "Boykot" olmalıdır şeklinde belirtiyorlardı. Sözdö büyük laflardan pek hoşlanan revizyonist sözcüler bu tespitlerinin gerekçelerini sıralarken, bu gün dillere doladıkları "parlamentocu görüşlerin hakimiyetinden" tek söz dahi etmiyorlardı.

14 Ekim 1973 seçimleriyle ilgili yazıda şunlar söyleniyordu:

"SEÇİMLERDE PROLETARYANIN TAKTİĞİ NE OLMALIDIR?"

Hiç bir iktidar yalnız şiddet ve zorbalıkla ayakta duramaz. Bu, azgın zorbalığı temsil eden faşist iktidarlarda içinde geçerlidir. Onlarda, terör yanında geniş yığınlara ideolojik hakimiyetleri altında tutarak, her türlü yalan, dolan ve sahtekarlığa baş vurarak kendi lehlerine bir kamuoyu yaratmaya ve otoritelerini belli ölçülerde buna dayandırmaya mecburdurlar..."

"Revizyonistlerin iddia ettikleri gibi, parlementer mücadeleyle demokrasinin sınırlarını adım adım genişletmek ve demokrasiye kavuşmak(!) söz konusu olamaz. Esasen bu fikir, bugün faşist diktatörlük olmadığını açıkça veya üstü kapalı olarak savunmakta, ancak demokrasiyi engelleyen bazı sınırlamaların varlığını lütfen kabul etmektedir".

"...Onlar, parlamentoyu "demokratik bir mevzi" olarak gösteriyorlar. Hangi demokratik mevziden bahsediyorlar? Faşist terörü baştan sona onaylayan faşist tedbirler büyük bir gayretkeşlikle kanunlaştıran, halkın demokratik haklarını yok eden, yurtsever gençleri idam sehpalarına yollayan, faşist diktatörlüğün sorumluluğuna ortak olan bir parlamento "demokratik bir mevzi" olabilir mi?

Revizyonistler ve reformcular, halka uygulanan faşist diktatörlüğü unutturmaya çalışıyorlar. Halkın demokratik haklarının yok edildiğini, devrimci olan en ufak bir kıpırdanışın en ağır baskı altında olduğunu gözlerden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Gerçekleri inkar edemedikleri noktada, halkın demokrasiye ve hürriyete kavuşmasını parlementer hayallere bağlıyorlar: "ÇKP iktidara gelecek, özgürlük tanıyacak, demokrasi getirecek, hatta o zaman öz örgütümüzü dahi kuracağız."

"Mesclâ, bu teoriyi uyguluyorlar. Fransa ve İtalya'da NATO ve Or-

tak Pazar'dan çıkmayı düşünmediklerini açıkça söylemektedirler. Fransız ve İtalyan revizyonist partileri örneğinde olduğu gibi, büyük burjuvazinin ve emperyalizmin partileri haline gelmişlerdir. Demokratik haklar için mücadele etmek legal imkânları kullanmak başka şeydir, legalizme batmak ve faşizme teslim olmak tamamen başka bir şey.

Bugün mevcut devlet mekanizmasını, bürokrasiyi ve orduyu parçalamadan, bütün gerici kurumları yıkmadan demokrasinin gerçekleştirileceğini savunmak, halkı boş hayallerle uyutmak ve aldatmaktan başka bir şey değildir. Revizyonistler ve sosyal demokratlar, bu hayalleri yayarak faşizmin seçimlerle otoritesini meşrulaştırmasına ve yenilmesine hizmet ediyorlar. Kaldı ki, onlar iktidara gelseler dahi, faşistleşmiş olan devlet mekanizması ve bürokrasi ayakta durduğu için kendileride üç aşağı beş yukarı baskı rejiminin yürütücülere olacaklardır.

"Seçimlerin faşizmi meşrulaştırması ve parlementer hayalleri yayması meselenin esas yönüdür."

"...parlamento ve seçimler, faşizmi meşrulaştırmak yanında, reformcu akımında büyük tekellerin kuşruğuna takılmasına ve düzenle uzlaşmasına hizmet ediyor. Bu suretle geniş yığınlar, parlementer yoldan hürriyete kavuşmak hayalleri peşinde, faşizme boyun eğdiriliyor."

"Bu gün Devrimci Proletarya için seçimlere katılmak diye bir mesele yoktur."

"...Bu sebeble seçimlere katılmayı ve parlementer imkanlardan yararlanmayı tartışmak, havanda su dövmekten farksızdır. Olmayan bir imkânın mesini tartışıyoruz?"

Bazıları, Lenin'in "Çocukluk Hastalığı" kitabında, devrimin geri çekildiği dönemlerde parlamentolara katılmak gerektiği tezini savunduğunu belirtiyorlar. Bunun bu günkü Türkiye ile ne ilgisi vardır? Lenin, bu meseleyi Bolşevik Partisinin seçimlere katılma imkânına sahip olduğu durumlarla ilgili olarak tartışıyor. Gene Lenin, burjuva demokratik hürriyetlerin mevcut olduğu İngiltere'de Komünist Partisinin seçimlere girmesi ve İngiliz İşçi Partisiyle iş birliği yapması üzerinde duruyor. Bugün Türkiye'de bunların hiçbiri söz konusu değildir.

Bazı aydınlar, masa başında seçim imkânlarının kullanılmasını konuşuyorlar. Seçim imkânlarını kim kullanacaktır? Bu imkân, tek Ali, Veli olarak mı kullanılacaktır? Proletarya için seçim imkânlarını örgüt olarak kullanma meselesi olabilir. Bu gün bu olanak yoktur. Bu imkânlar ancak tek tek şahıslar"(aç. Aydınlar) tarafından burjuvaziye iltihak ederek kullanılabilir.

"... Bu durumda devrimci proletaryanın taktiği ne olmalıdır? Bütün yukarıda açıkladığımız sebeplerle, boykot (aç. Aydınlar) olmalıdır. Seçimlerin esas (aç. Aydınlar) anlamı, faşist diktatörlüğü meşrulaştır-

tırmak ve parlementer hayaller yaymak olduğuna göre, demokrasi isteyen halk seçimleri boykot etmelidir"(Aydınlık s.55,s.22-23)

Bu doğrulara ne demeli? Bu durum, söz sırasında Marksizmi, pratikte revizyonizmi savunan Aydınlık revizyonizmin sayısız kıvırtmalarından birisidir.'

PARLEMANTERİZM HAYALLERİNİ YAYMAK HALKA İHANETTİR!

Bu gün bir çokları gibi Şafak sözcüleride, halka tek kurtuluş yolunun devrim olacağının propagandası yapılmalıdır dedikten sonra, her türlü kıvırtmanın ve oportünizmin ilk kelimesi olan "fakat"a başvuyorlar; Devrimin propagandası yapılmalıdır, "fakat ... çocukluk hastalığına kapılmamak gerekir" diyorlar.

Marksist-leninist'lerle her türden revizyonist sözcüleri birbirinden ayırdeden temel husus her hangi bir sloganla birleşmek, o sloganla taraf tutmak değildir. Bu sloganın görevlerini yerine getirip getirmemeleri, bu slogan doğrultusunda çalışıp çalışmamalarıdır.Şafak sözcülerine devrimci sloganlarda taraf tutturan ama hemen arkasından "fakat" sözcüğünü eklettirerek burjuva kuyrukçusu bir siyaset izlemeye iten şey, taraf tuttuğu slogan doğrultusunda çalışmaması, güçlerini seferber etmemeleridir. Varoluşundan bu yana halkın bağımsız güçlerini yaratmak yolunda en ufak bir çaba sarfetmeyen revizyonistler sonuçta en ufak bir meselede hakim sınıflara başvurmak zorunda kalmışlardır. Onları hakim sınıflar arasında "ittifak" adına seçim yapmaya desteklemeye zorunlu kılan şey, kendi bağımsız gücünün olmamasıdır.

Her türden revizyonistlerin sadece sloganlarda taraf tutmaları, önümüzdeki dönemde yürütülecek olan gerilla savaşına hazırlanmak konusunda yan çizmeleri sonucu varlıkları sloganlarla sınırlı kalmaktadır. Bu yüzden de sözüm ona ayrı birer siyasi varlık olduklarını kanıtlamak için önümüzdeki bu yeni tipteki burjuva demokratik devrimine birisi "UDHD" derken diğeri "MDHD" diye isim takmaktadır.

Her türden revizyonistlerin ideolojik siyasi bakımdan olduğu kadar örgütsel bakımdanda halkın bağımsız bir gücünü yaratmak için çaba sarfetmemiş olmaları, onları parlementer savunuculuğu yapmaya kadar götürmektedir. Şafak sözcüleri bu yapının en somut örneğini teşkil ediyor. Bunlar sözüm ona halkın taleplerinin savunucusu olarak, 12 Mart döneminde parlamentonun kaldırılabilceğini tespit etmişler(!) ve var güçleriyle (daha sonra 1973'te küçümsedikleri) "demokratik mevsinin" kaldırılmaması için yoğun çalışmalara girmişlerdi. Oysa parlamentoyu ve seçimleri faşizmin meşrulaştırılması için titiz bir şekilde korumak isteyenler, revizyonistlerin "kaldıracaklar" diye karşı çıktığı hakim sınıfların çeşitli klikleri olmuştur.

Geçmişteki sağ revizyonist çizgiyi devam ettirmekte büyük bir

titizlik gösteren Şafak, bu günde aynı türküyü tekrarlamaktadır.

"Seçimleri boykot etmenin bu günkü şartlarda en çok MC faşistlerinin ve revizyonistlerin işine yarayacağı tartışma götürmez bir gerçektir."(HS.s.103)(abç)

Bu nakarat HS-Aydınlığın varlığından bu yana sürdürülenlerin tek-rarıdır. 1972'ye kadar olanları bir yana bırakalım, üç yıl öncede şö-yle deniliyordu:

"Bu gün boykot, MC faşizminin ekmeğine yağ sürecektir."(HS,s.23)

"Parlamento ve seçimleri" ortadan kaldırma çabasında olanlar,MC faşistleri ve 12 Mart genaralleridir"(HS-s.26)

"MC faşistleri olsun, 12 Mart genaralleri olsun, artık seçimleri ve parlamentoyu bir ayakkağı bağı olarak görebilmektedir"(HS-s.26)

"...faşistlerin parlamentoyu kaldırmayı planladığı şartlarda boykot çağrısı yapacak değildik"(HS-s.26)(abç)

"Bu sebeble içinde yaşadığımız tarihi anda (aç.HS) parlamento ve seçimleri boykot, devrimci güçlerin değil,...faşist güçlerin mesele-sidir"(HS-s.26)

Görüldüğü gibi revizyonist sözcüler "şartlar" meselesini dilleri-ne dolayarak parlamentoju savunan görüşler ileri sürüyor, buna karşı çıkacak olanları da sözümona faşistlerle aynı kefeye düşmekle tehdit ediyorlar.Revizyonistler gerçekleri ters yüz etmekte çok usta davranı-yorlar. Birbirinden bağımsız yazıları okuyanların "şartlar" sözcüğü-le durumun tespitinin yapıldığı intibasını yaratmak istiyorlar. Sınıf mücadelesinin böylesine yoğun bir şekilde devam ettiği bir dönemde ay-nı "şartların" devam ettiğini söylüyorlar.Bu, onların kendi "şartları-nı" değiştirememiş olmasından ötürü doğrudur.Çünkü bu "şartlar" 1972 öncesi içinde doğruydı ve parlamentemizmi savunmak için Şafak adına haklı bir gerekçeydi.

Konuyu daha da iyi anlayabilmek için şu eleştiriye bakmak gerekir. 1.Kaypakzaya yoldaş şöyle diyordu:

"Önce faşizmin ülkemizde sınıf muhtevası yanlış tespit edilmiştir. Faşizm, herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi tekelci burjuvazi-nin diktatörlüğü değildir; Türkiye 'de ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının(aç.İK) diktatörlüğüdür. Baylar Kıvılcımlı ve Boratavcı an-layışları icabı, toprak ağalarını tamamen bir kenara bırakmışlardı. Ayrıca, tekelci burjuvazinin komprador niteliğini de bir kenara bira-karak emperyalist ülkelerle yarı-sömürge ülkeler arasındaki son dere-ce önemli ayırım çizgisini silmişlerdi. Bunun tabii sonucu da elbette antifaşist mücadeleyi, şehirlerde, tekelci burjuvaziye karşı yürütülecek bir mücadele olarak görmek ve köylülerin antifaşist mücadeledeki

rolünü inkar etmekte(veya en azından küçümsemekti. Revizyonist klik zaman zaman köylülerden de bahsetmekle birlikte, köylülerin anti-faşist mücadeledeki rolünü küçümseyordu).

Bu baylar, toprak ağalarının varlığını öylesine unutmışlardı ki, CHP'de ve hatta AP'de toprak ağalarının bulunduğunu dahi inkâr ediyorlardı. "CHP, bünyesinde, tekelci burjuvazinin bazı kesim ve temsilcileriyle büyümek isteyen orta burjuvazinin sanayici kesimini toplamaktadır"(PDA-sayı:27,s.182).

"Adalet Partisi iktidarı, Demirel ve onun çevresinde toplanan klik, esas olarak bu tekolci burjuvazinin menfaatlerinin savunucusudur"(ag7,s.184).

Toprak ağalarının iktidara ortak olduğu da inkar ve reddediliyordu."Mevcut tekolci sermaye oligarşisini iktidardan.."(agy,s.183).

İkincisi, faşizmin iktidara askeri darbe yoluyla geleceği düşünüyordu ki. bu da son derece sığ bir görüştü. Faşizm iktidara askeri darbe yoluyla gelebileceği gibi başka yollarla da gelebilirdi. Nitekim Türkiye'de 12 Mart muhtırası yoluyla geldi.İtalyada Mussolini iktidarı aşağıdan yukarıya doğru bir darbe yoluyla ele geçirmişti.

"Yahya Han Formülü" faşizmin iktidara gelişinin bir başka örneğidir. Yunanistan'da iktidardaki parti bir askeri darbe yoluyla bütün muhalefeti ezdi ve faşizmi gerçekleştirdi. Faşizmin iktidarı ele geçirmesi, her ülkenin özgül şartlarına ve zamana göre değişir. Komünistlerin görevi ülkelerindeki özgül şartları doğru bir şekilde tahlil etmektir.PDA revizyonistleri, gerici askeri darbeden başka bir yol düşünmedikleri için, 12 Mart muhtırası karşısında aptallaştılar.

"Reformcu burjuvazi ağır bacası görünüyor" diye alkışladılar.(PDA,sayı 34,s.4). Faşizmin iktidara geliş konusundaki bu sığ anlayış, tabii olarak anti-faşist mücadeleyi de bir karşı-darbe(reformcu burjuvazinin askeri darbesi)(aç.İK) olarak görülüyordu.

Üçüncüsü, faşist diktatörlüğün parlamento ile asla bağdaşmayacağını yaydılar.Oysa, bugün en koyu faşizmin iktidarda olduğu bir yığın ülkede, meselâ Endonezya'da, Güney Vietnam'da, Pakistan'da, Hindistan'da, İran'da, İspanya'da... parlamento mevcuttur.Faşist klikler parlamentoyu feshetmek yerine hen bu ülkedeki halk kitlelerini aldatmak bakımından parlamentoyu faşizmin âleti haline getirmeyi menfaatlerine daha uygun görüyorlar. Nitekim Türkiye'de de faşizm parlementer maskelidir. Parlemtentonun fonksiyonu, faşist generaller çetesinin süngüsünün iğareetine göre parmak kaldırmaktan ibarettir.AP,DP,CGP ve CHP nin "ortanın göbekçisi" takımı, bütün bu faşist klikler bir yandan yarılan devrimci katliamlarını, her türlü demokratik hakların ortadan kaldırılmasını olanca güçleriyle desteklerken, öte yandan parlamento-

nun muhafazasını istemektedirler. Hatta AP, DP, CGP faşist klikleri, faşist generaller çetesinin zorbalıklarını yetersiz bulmakta, "Daha fazla! daha fazla!" diye avaz avaz bağırırmaktadırlar. Buna rağmen parlamentoyu da titizlikle korumak istiyorlar.

Faşizmin, parlamentoyu da ortadan kaldıran daha azgın biçimlerini varlığını reddetmiyoruz. Faşizmi parlamentoya asla bağdaşmaz bir yetim olarak görmenin ne derece saçma, dünya ve Türkiye gerçeklerine aykırı, kitloları ve kadroları aldatıcı bir anlayış olduğuna işaret ediyoruz. Faşizmin varlığını anlamak için parlamentonun mevcut olup olmadığına bakmak yetmez; nasıl bir parlamentonun (ağ. İK) mevcut olduğuna da bakmak gerekir. Faşizmi süsleyen bir parlamento mu, burjuva anlamda demokratik bir parlamento mu?

Dimitrov yoldaş, parlamentonun faşizmi süsleyen biçimlerini, başka bir deyişle, faşizmin parlamenter maskeli biçimlerini çok önceden göstermiştir: "Tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşullar, ulusal özellikler, hatta bir ülkenin uluslar arası durumu, faşizmin ve faşist diktatörlüğün değişik ülkelerde değişik biçimlerde gelişmesine yol açmaktadır. Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulamadığı ve faşist burjuva kampın çeşitli grupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu bir takım ülkelerde bu rejim, öncelikle parlamentoyu feshetme yoluna gitmez. Sosyal-demokrat partilerde dahil olmak üzere öteki burjuva partilerini biraz meşruiyet elde etmelerine göz yumar. Başka ülkelerde gerici yönetici burjuvazi erken bir devrimin patlak vermesinden korkuyorsa, faşizmin sınırlandırılmamış olan siyasi tekelliğini kurar. Bunu ya hemen, ya da rakip parti ve gruplara karşı terör yönetimini ve kan kusturmayı artırarak yapar. Kendi durumu özellikle açıklığa kavuşunca bu durum faşizmin, kendi temelini genişletmesini ve sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlamentarizmle birleştirmesini engellemez" (Faşizm Karşı Birleşik Cephe, s. 60).

PDA revizyonistleri faşizmle parlamentonun varlığının asla bağdaşmayacağı fikrini kafalarına öylesine yerleştirmişlerdir ki, bunların anti-faşizm anlayışları, her türlü parlamentonun-bu parlamento isterse faşizmin maskesi olsun-savunuculuğu haline gelmiştir.

"Burjuvazinin parlamenter diktatörlüğü altında emekçi yığınlar, gençlik ve aydınlar her şeye rağmen (ağ-İK) bazı sınırlı hak ve hürriyetlere sahiptir" (PDA agy). O halde "her şeye rağmen"-faşizmin oyuncağı ve peçesi de olsa-parlamento savunuculuğu yapmak lazım(!) bu anlayış, bazı şartlarda, kişiyi faşist kliklerle aynı noktaya getirebilir. Nitekim PDA revizyonizmi faşizmi maskeleyen parlamentonun savunuculuğunu yapmakta AP, CGP ve DP faşist klikleriyle birleşivermiştir.

Revizyonist önderlik bizi şu iki şıktan birini seçmeye zorluyordu: Ya parlamentosuz bir faşist diktatörlük, ya da parlamentonun var olduğu bir diktatörlük (bu, isterse parlementer maskeli bir faşist diktatörlük olsun: ki Türkiye'de başından beri odur).

Komünistler, ister parlementer maskeli olsun, ister bu maskeyi de bir kenara fırlatsın, faşist diktatörlüğün bütün biçimlerine karşı (aç-İK), en geniş burjuva demokrasisini savunurlar. Burjuva anlamda da olsa, en demokratik bir seçim sistemiyle seçilen bir parlamentoyu, proletaryanın serbest örgütlenme hakkını v.b. faşist diktatörlüğe karşı savunurlar.Çünkü böyle bir diktatörlük, faşist bir diktatörlüğe kıyasla proletaryanın nihai hedefine ulaşması bakımından daha elverişli şartlar yaratır.

Fakat burjuva parlamentosu "kitlolar için vadesini doldurduğunda" komünistler, en demokratik olanını bile kaldırıp bir kenara fırlatmakta tereddüt etmezler.

Bizim burjuva baylar, aynı yazıda, DP'yi ve ozaman CHP'nin başında bulunan İnönücü kliği parlamentonun muhafazasından yana oldukları için-bunun nasıl bir parlamento olduğuna bakmadan-anti-faşist ve ilerici saymaktadırlar."Banka kredilerini dağıtımında üvey evlat muamelesi gördükleri için AP'den soguyan taşra bayları, komisyoncuları ve tüccarları, bina ve arsa spekülasyonculuğuyla zenginleşen vurguncu unsurlar DP çevresinde toplanmaktadır.Bu kanat şimdi iktisadi menfaatleri tekелci burjuvaziyle çeliştiği (!) için parlementarist bir görünüm taşımaktadır".

"CHP ile faşizmi tezgahlayan tekелci sermaye çevreleri arasında önemli çelişmeler vardır. CHP yöneticileri esas olarak parlementer biçimleri korunmasından yanadırlar" (agy,s.182). Oysa daha sonra gördük ki, faşizmin uygulayıcısı olan birinci ve ikinci Erim hükümetleri, CHP'nin İnönücü kliğinin hakim olduğu hükümetlerdi. Ve DP, bütün faşist zorbalıkların en baş destekçisi oldu.

Yine bizim burjuva baylar, AP'nin "askeri bir diktatörlük tezgahlayacağını ve parlamentoyu feshedeceğini düşünüyorlardı. Oysa gördük ki AP, bütün faşist zorbalıkları sevinç çılgınlıkları atarak desteklediği halde, parlamentonun muhafazasını savundu. PDA revizyonistleri, parlementer maskeli faşist diktatörlükle demokratik burjuva diktatörlüğünü ayırtedemediği için parlementer maskeli faşist diktatörlüğün savunucusu durumuna düşmüştür.

Türkiye'de parlamento başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur.Ülkemiz, gerçek anlamda bir burjuva demokrasisini hiç bir zaman yaşamamıştır; bunun bazı kırıntılarını tatmıştır sadece.

Hem tek parti döneminde, hem de çok partili dönemde bu böyledir. Bugün de durum değişik değildir. AP hükümetleri döneminde yarı-faşist bir idare mevcuttu. İktisadi ve siyasi buhran, hakim sınıfları faşist zorbalıkları artırmaya zorladı. Adım adım faşizm ilerledi. Sıkıyönetim, bu gelişmenin tabii sonucu ve biraz daha ileri bir aşaması oldu. Yani burjuva demokrasisinden faşizme değil, faşizmin daha ehven bir biçiminden daha koyu bir biçimine geçildi; ama parlamenter maske muhafaza edilerek. PDA revizyonistlerine göre, parlamento mevcut olduğuna göre, bugünkü sistemin faşizm olmaması gerekir. Fakat o, bu kez de bugünkü sıkıyönetim idaresini faşist baskı ve zorbalığı en son biçimi en sınırı olarak görmekte, halkı ve kadroları bu şekilde aldatmaya çalışmaktadır.

Faşizm, şartlara göre parlamentoyu muhafaza ederek veya tasviye ederek, çok daha koyulaşabilir, çok daha barbarlaşabilir. Bunu önlemenin yolu, faşist diktatörlüğün daha koyu biçimlerine karşı, daha ehven biçimlerini muhafazasını savunmak değildir. Şartları müsait görür görmez, gericilikle işbirliği aracı olan bir reformcu burjuva iktidarını savunmak da değildir. Faşizmin bütün biçim ve derecelerine karşı, anti-faşist halk cephesi iktidarını savunmak, bunun için mücadele etmek ve bu iktidarı gerçekleştirmektir. Bu hedef aynı zamanda anti-feodal ve anti-emperyalist mücadelenin, yani demokratik halk devriminin de hedefidir. Ülkemizin bugünkü şartlarında özü toprak devrimi olan demokratik halk devrimini mücadelesi, aynı zamanda anti-faşist bir karakter taşır. Feodalizm ve emperyalizmle birlikte faşizmin de kökünü kazıyacak olan mücadele, proletaryanın önderliğinde, temel gücünü köylülerin teşkil edeceği silahlı halk savaşıdır. Emperyalizme ve feodalizme karşı olduğu gibi faşizme karşı da halkın üç silahı vardır: Parti, halk ordusu, halkın birleşik cephesi. Halk bütün düşmanlarını; feodalizmi, komprador büyük burjuvaziyi, emperyalizmi ve faşizmi bu üç silahla yenecektir.

Nihayet PDA klığının anti-faşist mücadele anlayışı, halk savaş mücadelesini sürekli olarak kösteklemektedir. "Anti-faşist mücadelenin amacı devrimci iktidarı kurmak değil"se, ya faşizmin daha ehven biçimlerinin savunuculuğunu yapmak yada reformcu burjuva iktidarının savunuculuğunu yapmaktır. PDA revizyonizminin, şartları bir askeri darbeye müsait gördüğü zaman ikincisini, bunu mümkün görmediği zamanlarda da birincisini savunduğuna daha önce işaret ettik. Ne birinci durumda, ne de ikinci durumda faşizm tehlikesi savuşturulmayacağı için "Acil mesle, faşizm tehlikesini savuşturmaktır. Toprak devrimi daha sonra gelir" anlayışı, pratikte şu sonuca yol açmaktadır: Toprak devrimini gerçekleştirmek amacıyla köylülerin silahlı mücadelesinin örgüt-

lenmesi, yani halk savaşının örgütlenmesi belirsiz bir geleceğe ertelenmektedir.İşçi sınıfının tarihi rolü, bir reformcu burjuva iktidarını teşvik etmek ve desteklemek derekesine indirilmektedir.(Bütün Yayıncılar 1, İbrahim Kaypakkaya, Tufan yayınları,s.234-235-236-237-238-239)

HALKIN KURTULUŞU(HK)-HALKIN BİRLİĞİ (HB) DERGİLERİ

"Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı" broşürünü okuyan herkes,HK ve HB'nin ordaki görüşleri nasıl kusursuzca (!) "ortak açıklamak" başlığı altında piyasaya sürdüklerini görür. HK-HB dergileri şu anda bazı eksik kalan konularda, Leninizme bağlı(!) kalarak o siyasetlerini de tamamlayacaklarını; şu anda revizyonist tezleri savunuyorda olsalar Leninizmin yolunda yürüyerek Marksist siyasetleri bulacaklarını söylerken hiçte haksız değiller(!) Her okudukları kitaptan ve gelen eleştirilerin haklılık derecelerinden sonra "günümüz şartlarına ayarlanmış" siyasetleri ortaya koymakta inanılmaz başarılar elde ediyorlar.

Sorun Marksizmin-Leninizmin parlak ve şatafatlı cümlelerle söylenmesi değildir. Çünkü bu cila sınıf mücadelesinin şiddetli ateşinde erigerek, bunları savunan revizyonistlerin yüzünü çabuk açığa çıkarır. HK ve HB dergileri bu şekilde yürüttükleri mücadele de yüzlerini pek gizleyecek zaman bulamayacaklar, gelişen mücadele gerçekleri kısa sürede ortaya koyacaktır.

Seçimler meselesiyle ilgili olarak ileri sürülen görüşler, revizyonist blokun çeşitli cümle değişiklikleriyle ortaya koyulan görüşlerdir. Ortak açıklama adı altında devşirme revizyonist görüşlerin ileri sürdüğü yazıdan bir kaç şatafatlı sözü çıkarırsak ortada kalan şunlardır: "BOYKOT TAKTİĞİNİ ÖNCELİKLE GEÇERSİZ"KILAN NEDİR?

Ortak açıklama yazısında koyulan görüşler kendi içerisinde dahi tutarlılığı sağlayamayan revizyonist görüşlerdir dedik. Bu neden böyledir?

Bilindiği gibi Lenin'in parlamentoyu boykot veya boykot etmeme meselesi devrim mücadelesinin kabarması ve gerilemesi dönemiyle ilgili olarak ortaya konulmuştur. Devrim mücadelesinin kabardığı dönem aynı zamanda, parlamentonun siyasi bakından da zamanını doldurmuş olduğu bir dönemdir. Devrimin geri çekilme dönemleri, sınıf mücadelesinin şiddetinin azalması ise parlamenter düşüncelerin yeniden filizlendiği, boy attığı bir dönemdir. Bundan dolayıdır ki, Lenin böyle dönemlerde parlamentoya girilip çalışması gerektiğini söylemiş, geniş yığınların bu kürsüden eğitilmesi gerektiğini önermiştir.

Lenin'in Sol Komünizminde geçen görüşleri aktarmakla (cümle olarak) yetinen HK ve HB bunun ne anlama geldiğini, ve hangi somut gerçekleri gözönünde tutmaları gerektiğini kavramakta pek acemi davranmıştır.

Dolayısıyla, gerçeği olgulardan çıkarmak konusunda parlak başarılar elde eden bu baylar görüşlerini şöyle sıralamışlardır:

"içinde bulunduğumuz dönem, sınıf mücadelesinin yatıştığı bir dönem değil, tersine bir yandan..."

"İşte seçimler böyle bir dönemde, halkın mücadelesinin yükseldiği..

"... ezilen geniş halk yığınlarının kabaran anti-faşist mücadelesi..."

"içinde bulunduğumuz dönem... ezilen halk yığınlarının... mücadeleye atıldıkları bir dönemdir."

"Önümüzdeki günler, yığın eylemlerinin daha da yoğunlaşacağı olacaktır." (ortak açıklama)

Yazı daha sonra şöyle devam ediyor:

"Bu şartlar altında devrimciler ve yurtseverler.. nasıl bir taktik izlemelidir?

Sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar ve kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği, boykot taktiğini öncelikle geçersiz kılmaktadır."

(abc) Görüldüğü gibi, boykot taktiğinin öncelikle geçersiz olmaması için sınıf mücadelesinin "önümüzdeki günlerde" daha da yoğunlaşması ve bir toplu ayaklanma şartlarının sağlanmış olması gerektiği gizlice öne sürülmektedir. HY'nun kaba-saba revizyonist teorisine (sözde gerekçesine) göre daha ince bir şekilde ileri sürülen bu görüş "örgütlenme düzeyinin" yeterli hale gelmesini ve boykot taktiğinin o vakit geçerli olabileceğini yaymaktadır.

Boykot meselesini bu iki şarta bağlı olarak ele almak kitlelere güvenmeyen; sadece onun kendiliğindenci mücadelesinin alkışçılığını yapan bir anlayışın ürünüdür. Eğer boykotun geçersizliğini tespit ederken sadece sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar esas alınırsa, yazıda da belirtildiği gibi bu mücadele zaten vardır. Ve buna yetişemeyenler devrimcilerdir. Halkın kendiliğinden yükselen mücadelesi bu gün onlara önderlik etmesi gerekenlerin önüne geçmiştir.

Fakat HK-HB dergilerinin bugün esas aldıkları mesele ikincisidir. Yani "kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği"dir. Bu yetersizlik ne vakit sağlanacaktır? HK ve HB savunduğu bu troçkist görüşten artık vazgeçmelidir(!) Ülkemizdeki devrim mücadelesi uzun süreli bir halk savaşıyla gerçekleşecektir. Kim bunu kabul etmiyor, kim bu uzun süreli mücadelenin zorluklarına karşı fedakârca çalışmaktan yarı çiziyor-sa, Lenin yoldaşın deyişiyle bunlar korkusuzca devrimci saflardan kaldırılıp atılmalıdır. Bunları savundukları ölçüde, her türlü troçkistlerde bu saflardan atılacaktır.

HK-HB Şafak'ın millî burjuva reformist çizgisinden etkilenirken ve yenilgi döneminin siyasî bakımdan en uzlaşır çizgisini savunurken

Lenin'in şu görüşünü temel alıyorlar:

Lenin boykot meselesinde şöyle diyordu:

"1908 de "sol" bolşevikler, aşırı gerici "parlamento" ya katılmanın gereğini anlamamakta direndikleri için, partimizden çıkarılmışlardır. Aralarında, daha sonra yeniden partiye girmiş olan ve halen de onurla parti üyeliği sıfatını taşıyan eksiksiz devrimciler bulunan "sollar", özellikle 1905 deki olumlu sonuçlar veren boykot kararından esinlenmekteydiler. 1905 Ağustosunda Çar, bir danışma "parlamento"sunun toplantıya çağırıldığını bildirdiği zaman, bolşevikler, bütün muhalefet partilerinin ve özellikle menşeviklerin tersine, bu parlamentoyu boykot etmişlerdi; ve bu parlamentoyu, Ekim 1905 devrimi süpürmüş atmıştır. O tarihte, bu boykot kararı, gerici parlamentolara katılmamanın genel olarak doğru bir davranış olduğu için değil, yığın grevlerinin siyasi greve ve sonrada devrimci greve ve en sonunda da Çarlığa karşı ayaklanmaya doğru hızla dönüştüğü nesnel durumun doğru olarak hesap edilmiş olmasından ötürü verilmişti."(Sol Komünizm,s.26)

SBKP (B) tarihinde boykot hakkında şöyle diyordu:

"Bolşevikler ikinci Dumaya katılmak ya da boykot etmek konusunda bir seçim yapmak zorundaydılar. Boykot derken Bolşevikler genellikle seçimlerde oy vermekten kaçınmak gibi pasif bir tutumu değil, aktif boykotu, Çarın onları devrim yolundan, Çarın "anayasacı" yoluna saptırmak çabalarına karşı halkı devrimci bir yolda uyarma, bu çabaları boşa çıkarıp Çarlığa karşı yeni bir halk saldırısı (abç) örgütlenme aracı olarak görüyorlardı.

Buligin Dumasının boykot edilmesi deneyi, "olayların tam anlamıyla doğruladığı tek doğru taktığın boykot(abç Lenin) olduğunu" göstermişti.(Lenin S.E.İng.bas.Moskova 1947,cilt 1 s.450) Bu boykotun başarısı, yalnız halkı Çarı meşrutiyet yolunun tehlikesine karşı uyarmış olması değil, aynı zamanda Dumanın doğuşunda engellemiş olmasıydı. Boykotun başarıya ulaşmasının nedeni, devrimin gerilediği sırada değil (abç) yükselen dalgasının (ac.SBKP(B)) yürütülmüş ve bu dalgadan destek almış olmasıydı (abç). Dumanın toplanması, ancak devrim dalgasının yükseldiği sırada (aç. SBKP-B) engellenebilirdi.(SBKP-B, s.116)

Görüldüğü gibi boykot meselesi, ayaklanmaya hazır olup olmaya, halk saldırısını örgütlenmiş olup olmaya bağlıdır.

Bu yüzden, HK ve HB ortak açıklamada "öncelikle geçersizdir" diye kesin bir şekilde karşı çıktıkları boykotu, getirdikleri gerekçelerden ötürü toplu ayaklanmaya bağlı bir eylem olarak ele almaktadırlar. Mesele cümleleri değiştirerek kitabı özetlemek değildir.

(Ortak açıklama, büyük bir ihtimalle Sol Komünizm Kitabını önlerine açarak yazılmış bir yazıdır.Çünkü şu aşağıdaki örnek o kadar bir-

birine benzeyen iki ifade ki, bundan başka bir sonuca varmak mümkün değil. İki alıntı sıralayalım:

"Çünkü, yığınların eylemi-örneğin bir büyük grev-sadece devrim sırasında yada devrimci bir durumda değil, her zaman (aç.Lenin) parlamenter eylemden daha önemlidir"(Sol Komünizm, s.60)

"Her dönemde olduğu gibi seçimler döneminde de, yığınların eylemi parlamento dışı eylemi ve siyasi mücadelenin parlamenter mücadele dışındaki biçimleri tayin edicidir" (ortak açıklama))

Aynı zamanda oradaki fikirleri kavramak gerekir.Komünizmin temel ilkeleri ulusal şartları dışarıda tutmak koşuluyla evrenseldir.

"İktidarın silahlı güçle ele geçirilmesi, meselenin savaşla çözülmesi devrimin temel görevi ve en yüksek biçimidir.Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi evrensel olarak, Çin için ve bütün diğer ülkeler için geçerlidir.

Ama bu ilke aynı kalırken, onun proletarya partisi tarafından uygulanması, değişen şartlara göre değişen biçimde olur.Kapitalist ülkeler, faşist değillerse yada savaş halinde bulunmuyorlarsa, içerde burjuva demokrasisini (feodalizmi değil) uyguluyorlar, dış ilişkilerde diğer milletlerden baskı görmeyip kendileri onları ezerler.Bu özelliklerinden dolayı kapitalist ülkelerdeki proletarya partilerinin görevi, uzun legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek ve kuvvet biriktirmek, kapitalizmin nihai yıkılışını sağlamak için hazırlanmaktır.Bu ülkelerde mesele, uzun bir legal mücadele, parlamentoda bir kürsü olarak yararlanma, ekonomik ve siyasi grevler, sendikaları örgütleme ve işçileri eğitme meselesidir. Oralarda örgütlenme biçimi legaldir ve mücadele biçimi kanısızdır(askeri değildir.) Kapitalist ülkelerdeki Komünist partiler, savaş meselesinde, kendi ülkeleri tarafından yürütülen emperyalist savaşlara karşı çıkarlar.Böyle savaşlar olursa, bu partilerin siyaseti, kendi ülkelerindeki gerici hükümetlerin yenilgisini sağlamak olmalıdır.Yapmak istedikleri tek savaş, hazırlıklarını yapmakta oldukları iç savastır. Ama bu ayaklanma ve savaş burjuvazi gerçekten aciz kalıncaya kadar, proleta.yanın çoğunluğu silaha sarılıp ayaklanmaya ve savaşa kararlı olana kadar ve köylü kitleleri proletaryaya gönüllü olarak yardım verene kadar başlatılmamalıdır. Ve köylü bir ayaklanma ve savaş başlatmanın vakti geldiğinde, ilk adım şehirleri ele geçirmek, ondan sonra kırlara ilerlemektir, kırlardan şehirlere değil. Bütün bunlar,kapitalist ülkelerdeki Komünist Partiler tarafından yapılmaktadır ve Rusyadaki Ekim devrimi'yle doğruluğu ispatlanmıştır." (Yeni Demokrasi,s.7-8-9) (Tamamının altını biz çizdik)

Kapitalist-emperyalist ülkelerle sömürge, yarı-sömürge ülkeler a-

rasındaki bu son derece önemli fark HK ve HB'nin elinde yokedilmektedir. Çünkü kapitalist ülkelerde her türlü mücadele toplu bir şekilde gerçekleştirilecek olan ayaklanmaya bağlı ele alınmasına karşı, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hepsinde geçerli olan tek strateji uzun süreli bir halk savaşıdır. Gerçi bazı revizyonistler, Mao Zedung'un sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için (uzun süreli halk savaşını kabul etmeyenler için önemli bir açık kapı vardır. Eğer onlar ülkemizin yarı-sömürge olmadığını ispat etme başarısını gösterirlerse bizde uzun süreli halk savaşını kabul etmeyiz!) genelleştirdiği halk savaşı teorisini emperyalist ülkelerde dahil olmak üzere evrenselleştirmektedirler! Onlara göre halk savaşı teorisi sadece sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için değildir. "Halkın verdiği her savaş halk savaşı" olduğu için İngiltere'de olacak bir devrimde halk savaşı(!) stratejisine uygundur! Revizyonistler legal ortamı buldukça olmadık teoriler yaratıyorlar. Ne varki bu teoriler her zaman hayat tarafından ters yüz ediliyor. Böylece devrim mücadelesinde onarılması hayli güç olan sapmalar zig zaglar çizerek ilerliyor.

Daha öncede belirtildiği gibi emperyalist-kapitalist ülkelerle sömürge, yarı-sömürge ülkeler arasındaki bu fark son derece önemli ve devrimin yolunu tayin edici bir faktördür. Öyle olunca "örgütlenme seviyesi" gerekçesiyle bu farklılıklar çerçevesinde değerlendirilir.

Revizyonistler bu son derece önemli ayrılığı görmeyerek (veya gözlerden gizleyerek), ülkemizdeki proletaryanın ve halkın örgütlenme düzeyinin bir iktidar seçeneği olabileceği kadar yeterli olmadığını ileri sürüyorlar. Onlar bu sağ revizyonist çizgi dolayısıyla "boykot" taktığının Demokratik halk iktidarı kurulmasına kadar geçerli olamayacağı şeklinde de bir sonuca varacaklardır. Bu yüzden de maceracılık ve kayırmacılık sapmaları arasında soldan sağa dolaşıp duracaklardır.

HB ve HK ortak açıklamada yanyana getirilen devşirme revizyonist görüşlerin içerisinde, "seçim bloku", buna bağlı olarak "başdüşmanlara karşı kurulan halk cephesinin siyasi ve örgütsel platformda oluşturma bir adımı" ve "proletarya partisinin oluşturulması" gibi görüşlerde var. Seçimler gibi bir konuda dahi, devrimimizin en temel meselelerini halletmek için hiç bir fedakârlıktan kaçınmayan bu arkadaşlara revizyonizm ve ekonomizm suçlaması yapılabilir mi?!. Biz yapılabileceği görüşündeyiz. Karşılıklı oturarak birbirlerine "proleter devrimci" deme kararılan arkadaşlar, proletarya partisini (!!)) kurmaya da karar veriyorlar. Fakat yer yer Aydınlik'la-HK arasındaki çekişmelerden tedirgin olan HY'nun karşı çıkışı, Aydınlik'ta gelin; oluşturacağımız proletarya partisi(!) proleter devrimci her kesi kapsasın şeklindeki idealist tespitleri Proletarya Partisinin(!) kurulması-

nı hayli geciktiriyor!) Seçimler döneminin...dahi Proletarya Partisinin kurulması yolunda bir adım olarak kullanan bu arkadaşlara, kuracakları örgütün proletarya partisi değilse olsa "kimin daha çok adımı olacak?" şeklindeki düşünceyle kurulan bir "TEKKELER KONFEDERASYONU" olacağını söylemek sorumluluğumuz açısından gereklidir.

Tekkeler konfederasyonu uğruna partiyi tasfiyeye kalkan hizipçi revizyonistlere, yoldaşlar daha önce şu cevabı vermişlerdi:

"Bizim Dışımızdaki Örgütlerle Birlik Meselesi"

'KK', adı geçen yazısında- Türkiye'de bir proletarya partisi olmadığını, bu proletarya partisinin kurulması için çalıştığını söylüyor. Arkadaşlar şöyle diyorlar:

'İçinde bulunduğumuz şartlarda ('hareketimizin'-yazan) olumlu ve olumsuz yanları bulunmaktadır. Gelişme doğrultusu olumludur ve proletarya partisinin kurulması hedefine doğru ilerlemektedir."(abç)(agy, s.10) Burada 'KK'deki arkadaşlarla aramızdaki görüş ayrılığını bir kez daha belirtmede yarar görüyoruz.

Görüşümüze göre, bugün Türkiye'de "proletarya partisinin kurulması" diye bir hedef yoktur. Önümüzde duran hedef bu değildir. Türkiye'de proletarya partisi bundan 56 yıl önce Mustafa Suphi ve arkadaşları tarafından, Komünist Enternasyonal'e bağlı olarak kurulmuştur. Mustafa Suphi ve yoldaşları komprador burjuva-toprakağası temsilcileri Kemalistler tarafından katledilmişler, onların ölümünden sonra parti yönetimi (TKP) revizyonistlerin eline geçmiştir. Bunlar proletarya partisini süreç içinde bir burjuva partisine dönüştürmüşlerdir. TKP, giderek Sovyet-Sosyal emperyalizminin ajanlığını yapan, Türkiye'de kitleler arasında hiç bir etkisi olmayan bir mülteci burjuva kulübüne dönüşmüştür. Böyle bir durumda Türkiye'de ML'ler, proletarya partisini yeniden kurma göreviyle karşı karşıya kalmışlardır. Bu şanlı görevi İbrahim Kaypakkaya ve diğer yoldaşlarımız 1972'de yerine getirmişler. Ülkemizde proletarya partisi 1972 yılında yeniden kurulmuştur. Partinin kurulmasıyla, bu görev ortadan kalkmış, ML'lerin önüne yeni bir görev dñılmıştır: Partinin ideolojik-siyasî örgütsel inşasını derinleştirme görevi, bugün Türkiye ML'lerinin önündeki görev budur. Yoksa partinin kurulduğu gerçeğini inkar eden tasviyecilerin bizi inandırmaya çalıştığı gibi, "proletarya partisini kurma" değil. Tasviyeciler partinin geçici yenilgisini, onun varlığını reddetmek için sebep olarak kullanıyorlar. Onların anlayışına göre, yenilgiye uğrayan bir parti, proletarya partisi olamaz. Onların anlayışına göre, yenilgiden sonra yeni bir parti kurmak gerekir. (Onların ML parti anlayışı, burnu büyük küçük burjuvaların mükemmeliyetçi anlayışdır. Dünya dñrimci pratigine bakalım. ML'ler "parti kurma" meselesinde nasıl davra-

alıyor:)

-SEKİP (RSDİP) 1898'de 9 kişi tarafından kuruldu. Parti kurulduğunda ne bir programı, ne bir tüzüğü vardı. Kurulduktan hemen sonra, Partinin tüm kurucu üyeleri (bunlar aynı zamanda MK üyeleri idi) tutuklandı. 1903'e kadar, partinin yönetici bir merkezi yoktu. Her bölgede parti adına çalışan, ama aralarında sağlam bir örgütsel bağ olmayan çevreler vardı. Bizim 'KK'ndeki arkadaşlarımızın görüşünden hareket etsek, bu dönemde parti olmadığını, görevin parti kurmak olduğunu söylemek gerekir. Ama Lenin ve Stalin öyle söylemiyorlar. Onlar bu dönemde de partiden söz ediyorlar, partinin birliğinin sağlanması görevinden söz ediyorlar. 1903'de parti-kuruluş kongresini değil, çünkü parti 1898'de kurulmuştur- ikinci kongresini yapıyor. 'KK'ndeki tasviyecilere göre Lenin-Stalin ve Bolşevikler hata etmişlerdir.

-ÇKP 1921'de 50 üyeyi temsil eden 12 kişi tarafından kuruldu. Kurulduğunda ÇKP'nin bir programı yoktu. (program yerine MK'nin, yakın dönemdeki çalışmalarla ilgili olarak aldığı kararlar vardı)

ÇKP 1927'de ağır bir yenilgiye uğradı. 'KK'ndeki arkadaşların parti anlayışına göre, bu dönemde Çinli Komünistler, "parti yoktur biz hareketi" deyip partiyi tasviye işine girişmeliydiler. Onlar böyle davranmadılar. Parti merkezine karşı ilkelere dayalı bir mücadele yürüttüler, kendi bulundukları çalışma bölgelerinde doğru bir pratik geliştirdiler. Partiye dört elle sarıldılar, sonunda parti merkezini oportünist yöneticilerden temizlediler. Parti, on yıllık iç savaş döneminde de ağır yenilgilere uğradı. Partili yoldaşlar, şanlı UZUN YÜRÜŞÜ'ye çıkmak zorunda kaldılar. 'KK'nin anlayışına göre, bu dönemde Çin'de bir KPY yoktu. Çinli yoldaşlar yeni bir parti kurmalıydılar. Fakat onlar böyle davranmadı.

'KK' gerçekte, THKP-C/ML ve THKO/ML ile birleşmek istemektedir. Partiyi reddetmenin esas sebebi budur. 'KK'nin görüşüne göre "TKP/ML hareketi, THKP-C/ML ve THKO/ML, ML olma yolunda ilerleyen hareketlerdir. "Bunlar arasında" hiç bir nitelik farkı yoktur. 'KK' bu anlayışta olduğuna göre, partinin bu üç hareketin birleşmesinden doğacağını söylemesi gerekir. Bu, bu anlayışın mantıklı sonucudur. Ama 'KK' bu mantıklı sonucu çıkarmıyor. Birlik meselesini belirsiz bırakıyor:

"Partinin bir hareketin gelişmesiyle mi birden fazla hareketin birleşmesiyle mi ortaya çıkacağını bugünden söyleyemeyiz"(agy, s.10) diyerek, birlik meselesinde de belirsizliği siyaset haline getiriyorlar. Bu proletaryanın değil, burjuvazinin tavrıdır. 'KK', Partiyi esasta bir hizipler konfederasyonu olarak görmekte, ancak kendi hizbinin en güçlü hizip olmasını istemektedir. Ama birleşmeye çalıştıkları diğer gruplar da aynı 'KK' gibi küçük-burjuva rekabetçisi bir tavırla, kurulacak hi-

zipler konfederasyonunda kendi hiziplerinin en güçlü olmasını istemektedirler. Bu durumda, 'KK' diğer grupların yeterince taviz vermeme-si durumunda, kendine açık bir kapı bırakabilmek için, birlik mesele-sinde "nasıl olacağı şimdiden bilinmez" yollu oportünist bir tavır ta-kınıyor. Arkadan da ekliyor:

"Ancak mücadele bizi tek başımıza parti kurma sorumluluğuyla yüz yüze bıraktığında, bundan da kaçmayacak, proletarya partisini tek ba-sımıza kuracağız".

Bu çok parlak lafların altında yatan, diğer gruplarla birlik me-selesinde yürütülen görüşmelerin istenildiği gibi yürümemesidir. Arkadaşlar düne kadar "çok olumlu" buldukları THKO'nun bugün bazı "olumsuzluklar" gösterdiğini söylüyorlar(agy,s.10). Bu "olumsuzluk-lar" nedir acaba? THKO, istonilen tavizleri vermiyormu?

Görüldüğü gibi bu konuda 'KK'nin siyaseti belirsizlik siyaseti-dir. ML'lerin ise bu konuda siyaseti gün gibi açıktır. Biz, TKP/ML'nin proletarya partisi olduğu, ML'lerin bu teşkilat içinde birleşeceği görüşünü savunuyoruz. Bunun yolu, bugün kendine ML adı takan gruplara karşı ilkelere dayalı sağlam bir ideolojik mücadeledir.

Görüşümüze göre, 'KK'nin THKO, THKP-C gibi küçük-burjuva örgüt-leriyle yürüttüğü birlik görüşmeleri başarısızlıkla sonuçlanmaya mah-kumdur. Kısa süreli birlikler, geçici olacak, daha büyük ayrılık ve parçalanmaları beraberinde getirecektir.

Biz; THKO, THKP-C (sağ-sol) ve Şafak'ı devrimci teşkilatlar ola-rak görüyor, bunlarla eylem birliğine gidilebileceğini ve eylem bir-liği aramanın doğru olduğu görüşünü savunuyoruz.

'KK'ni belirsizliği siyaset etme tavrını terketmeye, düşüncesi-ni açıkca ortaya koymaya çağırıyoruz. Belirsizlik, burjuvazinin her an kıvırtmaya hazır siyasetidir." (KY-3, s.24-25-26-27)

Proletarya partisi (!) ni oluştururken, biraz daha fazla adam kazanarak konfederasyona en güçlü hizip olarak girmek isteyen arkadaş-lar bununlada yetinmiyor ne olduğu belirsiz bir "cephe"kuruyorlar! Arkadaşlar buna "halk cephesi" veya "yurtsever anti-faşist halk cep-hesi" gibi isimlerde takıyorlar. Görüşümüze göre mevcut anlayışla ku-rulacak olan cephede olsa olsa bugünkü kurulma çalışmaları yapılan tekkeler konfederasyonun hizipler cephesi adını alabilir. Konumuzla u-zaklaşmayı göze alarak, yapılan hataları kavratması için yoldaşların şu yazısını (İK'nin konuyla ilgili görüşüyle birlikte) okumalarını tavsiye ederiz.

"B) B İ R L E Ş İ K C E P H E Ü Z E R İ N E (.....)

Halkın birleşik cephesi nedir? Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-fe-odal bir ülkede halkın birleşik cophesi nasıl ve hangi şartlarda ku-rulabilir?

Yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye şartlarında halkın birleşik cephesi, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm tarafında ezilen ve sömürülen tüm sınıf ve tabakaların proletarya önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı çevresinde birleştirilmesidir. Burada söz konusu olan birleşik cephe kavramının üç şartı vardır: birincisi, proletarya önderliği; ikincisi, işçi-köylü temel ittifakı; üçüncüsü de bu temel ittifak çevresinde halkın diğer kesimlerinin(şehir küçük burjuvazisi, millî burjuvazi) birleştirilmesidir. Birleşik cephe halkın düşmanı yenmede kullandığı üç büyük silahtan(parti,halk ordusu,birleşik cephe) birisidir.

Halkın birleşik cephesi nasıl ve hangi şartlarda kurulabilir? Bu soruyu cevaplandırmak için önce İşçi-Köylü(I-K) temel ittifakının nasıl ve hangi şartlarda kurulabileceğini açıklayalım gerekir. I-K temel ittifakı ülkemiz ve proletarya partisinin başta toprak mücadelesi olmak üzere, köylülerin ekonomik, demokratik ve siyasi mücadelesine önderlik etmesiyle, bu mücadeleyi, örgütlü ve bilinçli bir tarzda geliştirmesiyle gerçekleşebilir. I-K temel ittifakı partinin şehirlerde işçi sınıfının burjuvaziye karşı, tarım bölgelerinde ise geniş köylü yığınlarını toprak ağalarına, tefeci-tüccarlara ve tefecilere karşı ideolojik siyasi, ekonomik kültürel ve askeri alanda uyandırması, örgütlendirme ve seferber etmesi süreci içinde kurulup gelişecektir. I-K, temel ittifakının gerçekleşmesinin en önemli belirtilerinden birisi proletarya partisinin tarım bölgelerinde geniş köylü yığınlarının mücadelesine kumanda eder duruma gelmesidir. I-K, temel ittifakı proletarya partisinin işçi ve köylü yığınlarını, siyasi, ekonomik, kültürel ve askeri alanlarda açık ve gizli biçimlerde örgütlenmesi olarak gerçekleşecektir. Bazı arkadaşlar hareketimizin "I-K, temel ittifakının gerçekleşmesinin Kİİ'nin kurulması şartına" bağladığını ileri sürerek şöyle diyorlar: "Bu görüş, işçi sınıfı partisinin köylülerin mücadelesine Kİİ'ler kurulduktan sonra önderlik edebileceğini dolaylı olarak etmektedir. Bu görüş yanlıştır. Mekanik bir yaklaşıma yansıtılmaktadır. Sınıf mücadelesini dar kalıplar içine yerleştirmek onların taşıdığıdır."(Vatan,S.Sarı). Hareketimiz hiç bir zaman "I-K ittifakının gerçekleşmesini Kİİ'nin kurulması şartına bağlamamıştır. Yazıda böyle bir anlam çıkarmak kesinlikle hatadır.Hareket,I-K ittifakının değil, birleşik cephenin gerçekleşmesini bir veya birkaç bölgede Kİİ'nin kurulması şartına bağlamış ve bunun da nedenlerini açıklamıştır. Görüşleri bilerek veya bilmeyerek "mekanik bir yaklaşıma" değerlendirmek onları yanlış kavrayarak veya tahrif ederek "dar kalıplar içine yerleştirmek" ve sonra da kendi kusurumuza hareketindir diye dönüp yaygın ateşi açmak anlamlı şey değildir. Bu arkadaşlara

göre hareket, "dolaylı olarak" şunu kabul etmektedir: İşçi sınıfı partisi köylülerin mücadelesine KŞİ'lar kurulduktan sonra önderlik edebilir. Nereden hareket ederek hangi sonuçlara varıyorlar? İnsanın hayret etmemesi elde değildir. Zorlanmalarla yeni teoriler icat etme eğilimi seziliyor bu tip saçmalıklardan.

İ-K, temel ittifakı halkın birleşik cephesi demek değildir. İ-K temel ittifakının kurulmasıyla da birleşik cephe hemen inşa edilmez. Ülkemizde İ-K temel ittifakı, proletarya partisi önderliğinde yürütülecek olan toprak devrimi süreci içinde gerçekleşecektir. Bu ittifakı parti önderliğinden, toprak devriminden, gerilla savaşından, gerilla birliklerinden ve gerilla bölgelerinden ayrı düşünmek veya ayrı ele almak (ülkemizde) vahim bir hatadır. Kısacası İ-K temel ittifakı Halk savaşı süreci içinde gerçekleşebilir, ülkemizde.

H.B. Cephesi İ-K temel ittifakı üzerinde inşa edilir. B. Cephe bazılarının sandığı kadar kolay kurulmaz. Bu uzun süreli çetin bir mücadeledir. İlk önce parti kurulur, parti toprak devrimi süreci içinde İ-K temel ittifakını gerçekleştirir. Birleşik Cephe ancak bu temel ittifak üzerinde inşa edilir. Biz İ-K temel ittifakının ve B. Cephenin halk savaşı süreci içinde gerçekleşebileceğini savunuyoruz. Birleşik Cephenin genellikle düzenli birliklerden KŞİ'dan veya iktidarlarından ayrı düşünülemeyeceğini B. Cephenin genellikle bu şartlarda ortaya çıkabileceğini, gerçekleşebileceğini savunuyoruz. Bir veya birkaç bölgede KŞİ kurulmadan da dünyada ve ülkede birçok avantajlı şartın oluşması ve bir araya gelmesiyle de B. Cephe kurulabilir. Fakat bu genel değil özel veya nadir bir durumdur. Birleşik Cephe genellikle KŞİ'nın veya iktidarların kurulduğu şartlarda gerçekleşir. Hareketimiz, geçmişte B. Cephenin kurulmasını kesin bir şarta bağlamıştır. Bu tespitin hatalı olduğu kanısındayız. KŞİ kurulmadan önce genellikle B. Cephenin kurulması yolunda önemli adımlar atılır, fakat biraz önce de belirttiğimiz gibi, B. Cephenin tam anlamıyla kurulduğu ittifaka yanaşmaz. Milli burjuvazinin proletaryanın önderliğini kabul edip onunla ittifaka yanaşması sadece proletaryanın doğru bir politika izlemesine bağlı değildir. (Bu esas olmakla birlikte) aynı zamanda proletaryanın milli burjuvaziye önderliğini kabul ettirecek ve onu ittifaka çekecek yeterli gücede sahip olması gerokir. Yazının başından beri eleştirdiğimiz bazı arkadaşlar bu noktada da yanlış düşünüyorlar. Onlar proletarya önderliğinde milli burjuvaziyle ittifak kurmak için doğru politika izlemenin esas ve yeterli olduğunu savunuyorlar. Hareketi "politikanın tayin edici önemini" kavrayamamakla suçluyorlar.

Hareketimiz, proletarya önderliğinde milli burjuvaziyle ittifak kurmanın şartlarını geçmişte belirtmiştir. Proletaryanın nasıl bir du-

rumda olması gerektiğini, milli burjuvazinin karakterini bu sınıfın proletaryaya karşı tavrını ve hangi şartlarda ittifaka-proletarya önderliğinde- yaşacağını belirtmiştir. Proletarya önderliğinde milli burjuvaziyle ittifak kurmak için her zaman olduğu gibi doğru bir politika izlemek esastır. Hareket, hiç bir zaman bunun aksini ileri sürmemiştir. Fakat doğru bir politika izlemek esas olmakla birlikte yeterli değildir. Milli burjuvazinin proletarya önderliğini kabul ederek onunla ittifaka yaşması, proletaryanın sadece doğru bir politika izlemesine bağlı değildir, bu aynı zamanda proletaryanın önderliğini kabul ettirecek ve milli burjuvaziye ittifaka çekecek duruma gelmesine yani yeterince teşkilatlanmasına veya yeterli güce sahip olmasına da bağlıdır. Yoksa bu cepheyi kurmak pek uzun süreli, pek çetin bir mesele olmazdı. Eğer mesele arkadaşların ortaya koyduğu gibi olsaydı iş basite binerdi. Kurarsın 10-15 kişiyle komünist partisini, doğru bir politika izlersin, ozaman "milli burjuvazi, emperyalizm, komprador kapitalizmi ve feodal kalıntılarla çelişkisinin kesinleştiği dönemlerde" (Sami) tıpış tıpış sana yaklaşır, önderliğini kabul ederek seninle ittifaka girer. Böylece de B.Cephoyu gerçekleştirmiş olursun. İleri sürdükleri fikirlerden bu şekilde düşündükleri anlaşılan arkadaşlar, a-çıktır ki milli burjuvazinin karakterini ve bu sınıfla proletarya arasındaki çelişkinin niteliğini kavrayamamışlardır. Bunlar milli burjuvaziye çocuk, doğru politikayı da elma sanıyorlar.

Proletarya önderliği zayıf olduğu halde eğer doğru bir politika izlerse milli burjuvazinin önderliğinde onunla geçici ittifaka girebilir. Ama hareketin söz konusu ettiği, tartıştığı bu değildir. Milli burjuvazi proletarya önderliğinde proletarya ile ittifaka hangi şartlarda yaşabilir, hareketin söz konusu ettiği tartıştığı budur.

....Mesele ilerde proletarya önderliğinde şehir küçük burjuvazisiyle geçici ittifaka gitmek suretiyle anti-faşist bir birlik kurulabilir. Tüm bunlar, elverişli şartlara bağlıdır. Hatta ülkemizde ilerde öyle bir durum doğabilir ki İspanyada olduğu gibi proletaryadan milli burjuvazinin sol kanadına kadar emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm sınıf ve tabakaların anti-emperyalist, anti-faşist bir cephesi de kurulabilir. Hiç kimse önceden, ülkemizde, yukarıda sıraladığımız geçici ittifak ve cephelerin kurulamayacağını ileri süremez. Bu tip, geçici ittifak ve cephelerin, hatta bizim umduğumuzdan daha değişik tipte olan geçici ittifakların ve cephenin ülkemizde gerçekleşmesi mümkündür. Fakat bunlara tek tek, proletarya önderliğindeki İ-K temel ittifakı üzerinde inşa edilen Halk B.Cephesinden kesinlikle ayırmak gerekir, birbirlerine karıştırmamak gerekir. Birinciler, emperyalizmi ve faşizmi pariletmenin, demokratik hakları koruyup genişletmenin H.B

Cephesinin kurulmasını kolaylaştırmannın araçlarıdır. H.B. Cephesi ise komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğünü yıkmama (ilk anlamda) üç önemli araçlarından birisidir.

Bugün ülkemizde toprak devriminin ve köylülüğün önemini küçümseyen ve şehirleri esas alan bazı küçük burjuva devrimci klikler ve örgütler, I-K T.I.'nin ve bu temel ittifak üzerinde inşa edilecek olan H.B.Cephesinin sadece sözünü etmektedirler. Gerçekteyse onlar, şehirlerde proletarya partisinin önderliğinde şehir küçük burjuvazisi ve Milli burjuvazinin sol kanadıyla bir anti-faşist halk cephesi kurmaya ve faşizmi ayaklanma yoluyla yıkmayı hayal etmektedirler. Söz konusu klik,örgütlerin tüm faaliyetleri bu amaca yönelmiştir. Ama bu strateji ülkemiz şartlarında başarıya değil, yenilgiye mahkûm bir stratejidir!

Görüldüğü gibi gerek "proletarya partisi" ve gerekse "cephe" konusundaki görüşler(HK-HY-HB'nin görüşlerini tek tek ele almadık) burjuva idealist tezlordir. bu arkadaşlara, yeni teoriler(!) yaratmaktan vazgeçin, Türkiye devriminin sorunlarına ışık tutulmuştur, dedikimizde, bizi,her tekrarlanışında troçkizme ve revizyonizme bir kulaç atan "kendimizi devrimci bir tarzda aşalım" ilkesine uymamakla suçluyorlar.

Rusya'da kendilerine hakaret edildiği gerekçesiyle Lenin'i eleştiren ekonomistlere Lenin şu cevabı veriyordu:

"Bu durumda, bu adamlara Ekonomist dediğimiz zaman karıştırmakta bize sövmekten, bize"yalancı", "bozguncu", "Papa elçisi" ve "iftiracı" demekten ve kendilerine hakaret ettiğimiz iddiasıyla bütün dünya onlar-de bizden yakınmaktan ve yemin edercesine "şu anda Ekonomizmle lekelennmiş tek bir Sosyal-Demokrat örgüt yoktur demekten başka ellerinden bir şey gelmiyor. Ah şu kötü, iftiracı politikacılar! Ekonomizm denen şeyi sırf insanlığa düşman oldukları için ve başka insanları en amansız hakaretlere ugratmak için icat etmiş olmalıdır"(Lenin, Ne Yapmalı?)

Bunların hiç birisi doğru değil! Biz, revizyonizmi, troçkizmi, burjuva idealist tazzları terkedilsin derken ne iftiracı politikacıların ne de insanlığa düşmanlığımız var. Devrime değil, karşı devrime hizmet eden görüşleri savunduğunuzu söylüyoruz, hepsi okadar!

Lenin'in yerin dibine soktuğu ekonomizmin kaşarlanmış "uygulanabilirlik" teorisi savunulduğu sürece "uygulanabilir(abç) en doğru siyaset" denilerek reformizm savunulduğu sürece revizyonizm, bunları savunanlar için haklı bir isimlendirmedir.

UTANGAÇ OPORTUNİST SİYASET PROLETARYAYA MALEDELERE!

EY dergisinde seçimlerde boykotun yanlış olduğunu ileri sürerek bu koronun safında yerini aldı.

HY'nun görüşü şöyle:

"Proleter devrimcilerin halkın mücadelesine herkeş engel olmaması edeme-

dıkları ve halkın doğrudan iktidarı almak için mücadeleye atılacağı bir devrimci durumun olmadığını, aksine kitlelerin seçime ilgi duydukları, reformizmin etkili olduğu bir dönemde seçimleri boykot etmek hatalıdır. Bu günkü şartlarda boykot taktiği izlemek, devrimcilerin kendilerini kitlelerden tecrit etmelerine, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin demagogilerinin halk kitleleri üzerinde etkili olmasına yol açar. Bugün için "sol" olan bu gibi tutumlarla proleter devrimciler mücadele etmelidirler."(sayı 9, Başyazı)(abç)

"Proleter devrimcilerin henüz halkın mücadelesine önderlik edemeleri ve reformizmin kitleler üzerindeki yaygın etkisi yüzünden kitleler içinde seçimle düzenin değişebileceği hayalleri yaygındır."(agv) demektedir.

HY konuyu diğer bir yerde dahada açarak meseleyi 4 ana noktada topluyor. Bunları özet olarak şöyle sıralıyor:

-"..25-30 yıllık ülkeye özgü biçimde de olsa bir seçim ve parlamento geleneği vardır. Bunun kitlelerin zihnini çürütücü, körletici parlamenter ön yargılar oldukça fazladır.

-Reformizmin etkinliği çoktur. Sosyal faşistler ve revizyonistler CHP'nin sırtından güçlenmek istiyorlar.

-Kitlelerin mücadelesi yükseliyor. Fakat parlamenter mücadelenin sınırlarını aşmış onu reddeden bir seviyeye ulaşmış değildir. Reformizmin etkisinin karamanıştır.

-Proleter devrimcilerin örgütlenmeleri kitlelerle bağı ve onları toparlayabilme seviyeleri geri ve yetersizdir."

Yazıda ayrıca EK ile başlayan "Ecevit yanlış düşünüyor" "Ecevit'in kendide yanlışlıyor halk la yanılıyor" yollu Ecevit'e akıl verme ve uyarma tavrıyla ilgili bir kaç bölüm var.

CHP yöneticilerinin yanlışlıklarını (!) ortaya koyan HY dergisi, onların neden; yurtsever olmadıklarını sormakta, yurtsever olmaları için çağrıda bulunmaktadır:

"CHP yöneticilerinin faşizmle ve emperyalizmle uzlaşmaları, ülkesinin bağımsızlığının ve halkının özgürlüğünü isteyen herkes için öğretici olmalıdır. Şu bilinmelidirki, halkın mücadelesine sırt çevirerek halkın düşmanlarıyla uzlaşarak yurtsever ve demokrat olunamaz. Gerçek yurtseverlik ve demokratlık, halkın bağımsızlık ve demokrasi taleplerini kararlılıkla savunarak ve bu uğurda mücadele etmektir. İki super devlete, faşist diktatörlüğe, sosyal faşizme ve milliyetler üzerindeki milli zulme karşı çıkmak; toprakların yoksul ve topraksız köylülere dağıtılmasını savunmaktır"(agv)

CHP Yönetici Kligine bu öğüdü verdikten sonra, seçimler konusunda "proleter devrimcilerin... tutumu ne olmalıdır?" diyen HY genel o-

larak şunu diyor:

"...seçimler... proleter devrimcilerin birliği yolunda, bir adım olarak değerlendirilmelidir."

"Aynı zamanda seçimler halkın güçlerinin gelişmesine hizmet etmelidir. Aynı zamanda seçimler halkın güçlerinin birleştirilmesi ve Yurtsever anti-faşist Halk Cephesi'nin inşası yolunda bir araç olmalıdır."

Sonuç olarak da:

Seçimler halkın bağımsızlık ve özgürlük isteyen sesinin daha gür yükselmesi, halkın mücadelesinin Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerlemesi için her alanda verilen mücadelenin parçası yapalım" denilmektedir.(abç)

Görüşlerin temeli bunlar.HY esasında kondisini "proleter devrimci" grup olarak ilân eden diğerlerinden farklı bir şey söylemiyor.Bizim HY. ayrı olarak bir başlıkta almamız ve uzun uzun alıntılarla tavrını özetlemeye çalışmamızın nedeni HY'nu Marksizmi arayan, bulmak için çaba sarfeden bir teşkilat olarak görmemizdendir. Esasında HY'nun söyledikleri laf olsun padişahın cinsinden revizyonist-reformist-troçkist kırması görüşlerdir. Bir kaç genel sözün "ML" ve "devrimci proletarya" türünden cilalanmış, kaba saba anti-Marksist dünya ve ülke gerçekleriyle uzak yakın ilişkisi olmayan görüşlerdir.

Şu veya bu noktalarda karşı çıkmasına rağmen, tüm diğer küçük burjuva teşkilatlar gibi Şafak revizyonizmden etkilenen HY, söylediğimiz şeyleri dikkatle incelemelidir. Devrime ve Halka faydalı olabilmesi için bu gereklidir. Yoksa "geçmişimizi devrimci bir tarzda aşıyoruz" başlıkları altında idealist görüşleri piyasaya sürerek bu yapılamaz. Hele hele geçmişini değerlendirmek adına TKP-ML bizden iyiydi yollu başlıklar atıp,3-4 paragraf içinde yaptığı değerlendirmenin 2 paragrafını "İbrahim yoldaşın yiğitliği" türünden alkışçı, idealist görüşlerle yanyana getirip kendisini "proleter devrimci grup" diyerek ilân ederse bu hiç olmaz.

HY'nun yapması gereken geçmişte mahkûm edilmiş Şafak'ın revizyonist tezlerini yeniden ortaya sürmese bir diyeceğimiz yok. Fakat, Marksist-Leninist görüşleri savunmak ve geçmişin ne olduğunu öğrenmek istiyorsa, İ.Kaypakçıyanın görüşlerini incelemelidir.Çünkü en azından bu gün, Şafak'ın dahi savunmakta güçlük çektiği "güç birliği","Yurtsever anti-faşist Halk Cephesi" gibi revizyonist, sınıfsal temelden yoksun görüşleri ortaya atmamış olur.

HY'nun boykot meselesini nasıl ele aldığına bakalım: Alıntılarda görüldüğü gibi boykot meselesi"bu günkü şartlarda" denilercek;

-örgütlenme seviyesi

-reformizmin etkisi

-kitlelerdeki önyargı, olarak belirtiliyor ve boykota karşı çıkıyor.

REFORMİZMİN ETKİSİ VE KİTLELERDEKİ ÖN YARGI

Kitle kuyrukçusu anlayışını bir türlü terk edemeyen HY'daki bu anlayış, M.G'dan devralınarak sürdürülmektedir. Bir slogan meselesinden dolayı K.Y. 3 de bu anlayışı eleştirmiş, revizyonistlerin kitleler üzerinde şartlandırması vardır, bunun için bu slogan atılmamalıdır anlayışının kitle kuyrukçuluğu olduğunu belirtmiştik. Herhangi bir slogan veya şiar da kitlelerin gerici şartlandırılmış durumunun esas alınacağını ortaya koymuştum. Toplumdaki çeşitli sınıfların bilinçlerinin o toplumdaki ekonomik durumlarından geldiğini; bu durum esas alındığı taktirde anti-komünizmle şartlandırılmışlık içerisinde bulunan kitlelere komünizm propagandası yapmamamız gerektiği gibi bir sonuca ulaşılır şeklinde açıklamalarda bulunmuştuk.

Marksist-Leninist'lerin, devrimcilerin her sloganı eylem sloganı değildir. Toplumun en sınıf bilinçli unsurlarını kazanmaya çalışan propaganda sloganları da vardır. Halka kuyrukçuluk etmek, gazete sayfalarında halkın kendiliğinden yükselen mücadelesini "Yaşasın" "kahrolsun" yollu kelimelerle alkışlamak Marksist-Leninist tavır değildir. Halkın mücadelesini örgütlemek ve yönlendirmek yerine sadece gazete sayfaları düzenleyen kadroları yetiştirmeyi Şafak gibi revizyonizmin bilinçli savunucuları yapsın. Bu bizim işimiz değil!

Halka önderlik etmek, proletaryaya yol göstermek isteyenlerin görevi başkadır. Onların program ve sloganları halkın ve işçi sınıfının mücadelesinin en önünde dalgalanmalıdır. Mücadeloye yön göstermelidir. Yoksa halkın en ileri unsurlarını, en gerileri kanıt göstererek geriye çekmek olmamalıdır.

Revizyonizmin ve reformizmin şartlandırılmışlığı halktan daha çok HY'nu etkilemiş. Birçok yazısının başlığına "proleter devrimcilerin görevleri" "proletaryanın tavrı" yollu başlıklar atan HY proletaryaya ne söylediği bilmiyor. Şartlandırılmışlıktan, reformizmin etkisinden bahsediyor. Ama bu şartlandırılmışlığın nasıl yıkılacağına gelince ses etmiyor.

Marksist-Leninist'ler her tutum ve eylemlerinde halkın durumunu gözönünde bulundururlar. Ama bir propaganda sloganını bile halk şartlandırılmış gerekçesiyle atmayanlar, bu doğrultuda çalışmayanlar M-L sınıfa layık değildir. Türkiye devrimci mücadelesinde çok değil, üç-beş yıllık bilgiye sahip olanlar şunu iyi bilirler: Daha dün kadar Kürdistan meselesini Türk milliyetçiliği şartlandırılmışlığında ele almak mümkün müydü?

Keyse ki o dönemde HY'nun bu günkü yöneticileri bu anlayışla orda yoktular!

Eğer bu gün geniş halk kitleleri Kürtlerin ayrıbir ulus olduğunu kavradı veya kavriyorsa; gazetelerinizde sayfalar dolusu yazı yazılabiliyorsa; Kürt halkı milletler özgür olmalı sloganını bu denli benimsiyorsa bunun neye borçlu olduğunu bir düşünmek gerekir.

Aynı şey bu gün seçimler içinde geçerlidir. Halkın seçim şartlandırılmışlığı çok doğrudur. Ama Marksist-Leninist'lerin buna karşı tutumu ne olmalıdır? Bir çok genel lafları geveleyip, gazete sayfasını doldurmak mı; yoksa halkın göremediği ekonomik ve siyasi gerçekleri açıklamak mı?

Halk şartlandırılmış, kopmayalım anlayışıyla en ufak bir yolderiticiliği olmayan parlak ama içi boş (daha doğrusu revizyonizmle dolu) lafları sıralamak mı?

Marksist-Leninist'ler utangaç değildir. Açık seçik gerçekleri halka açıklamaktan çekinmezler.

HY "mevcut şartlarda taktiğimiz nedir?" diye başlık atmış, HB ve HK gibi HY'da seçimlerin kurtuluş olmadığı yolunda vaizlik yapıyor. Önemli(!) tespitlerde bulunuyor. Fakat somut bir tavara gelince yine birşey söylenmiyor.

Onun söylediği şu: "Seçimleri halkın... Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerlemesi için her alanda verilen mücadelenin bir parçası yapalım" (HY, Sayı 4, Başyazı)

Sınıf mücadelesinin bütün hırsıyla yanan bir işçi HY'na: "bu söylenenler iyi, fakat şimdi ne yapalım?" dese HY ona şunu öğütler: Bekle! Seçimle bu düşen değişmez ama, oyların kullanılıp veya kullanılmamasına henüz karar veremedik.

H.Y. bu anlayışla değil proletaryaya, kendi sempatizanlarına bile önderlik edemez!

"Sol" diyerek çevreye korku vermeye çalışmak, ve hele Marksist-Leninist tavrı "sol" diye göstermek neye hizmet eder? Eğer "sol"culuktan Marksizm-Leninizm kastediliyorsa bunu yapmalıyız. Sizin "seçimler halkı kandırmak içindir" diye attığınız ara başlığı halka açıklamak gerekir. Bu sloganı Boykot'un bir sloganı olarak kullanmak doğru Marksist-Leninist bir tutumdur.

Bunun yanlış olduğunu düşünenler varsa, reformizmin şartlandırılmışlığından halkı nasıl kurtaracağını düşünmek ve açıklamak zorundadır. Tabii, bu konuda tekrar reformizme ve "aşamalı bilinçlendirme" teorilerine de başvurabilirler. Ama o zaman şunu belirtelim ki, halkın ve işçi sınıfının size ihtiyaçları yoktur. Tarih zaten her gün yeniden halkı yeterince tecrübe sahibi yapıyor. HY'nun da tespit ettiği gibi "...kitleler CHP'yi desteklemektedir, ama bu destek içinde çoğu kez kuşkuyu da taşıyan bir destektir" O halde Marksist-Leninist'ler neden

bu kuşğunun haklı olduğunu açıklamakta çekingenlik gösterebilir? Halka bunun kurtuluş olmadığını açıklamasın? Ve isterse halk bunu birde kendi tecrübesiyle denemesin?

ÜLKE GERÇEĞİ VE TROÇKİZM.

Aklı yerinde olan hiç kimse açıkca Troçkizmi desteklediğini ilân etmez. Troçkizm karşı devrimciliktir. Ülke içinde ve uluslararası plânda burjuvazinin tam desteğine sahiptir. Hiç kimse Troçkizmi açıkca üstlenmez ama, savunduğu görüşler troçkist görüşleri olabilir. HY bir türlü yerine oturtamadığı ülkemiz hakkındaki görüşleriyle troçkizmi savunuyor. HY ve HB kolkola, bu görüşleri açıktan açığa savunurken HY bunu ne söylediğini bilmeyerek yapıyor.

Uzun bir süre yarı-feodal yapı hakkında bocalayan HY sonunda burada karar kıldı. Fakat bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlamamış durumda. Bunun, iki farklı toplum yapı arasında kalan yapının isimlendirilişi olduğunun farkında değil. HY ülkemiz "yarı-feodal" "geri kapitalist" yollu cümlelerle konuyu hiç anlamadığını ortaya koyuyor.

Şafak'a Kıvılcımlı'dan Brotav'dan miras, HY'da Şafak'tan miras %5 lik hesaplar yapılırca konu anlaşılabilir olur. Yarı-feodal ekonomik sistemin, bir bütün olarak kapitalist ve kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin çarpık bir şekilde iç içe geçmiş, kaynaşmış ifadesi olduğunu kavramak gerekir. Eğer bu kavranırsa ne olduğu belirsiz olan Demokratik Halk Devrimide anlaşılabilir bir hale gelir.

HY "ülkemizde yarı-feodal" sözünü lafta kabul ettiği için seçim meselesiyle birlikte özde olan troçkist anlayışı açığa vuruyor.

HB ve HK'nın açıktan açığa Troçkist toplu ayaklanma fikrini yayyan "...kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği..." fikrini HY aynı anlayışla daha değişik şekilde ifade ediyor. Proleter Devrimcilerin mücadeleye öncülük edemediklerini, halkın doğrudan iktidarı almak için mücadeleye atılacağı bir devrimci durumun olmadığını ileri sürüyor.

Bu fikirler anti-Marksist-Leninist görüşlerdir. Hele "boykot" meselesiyle birleştirilerek ileri sürülüyorsa Troçkizmin sistemleşmiş toplu ayaklanma görüşüdür. Bu ülkemizdeki devrimin eğitilmeyen bir tarzda gelişeceği fikrine aykırıdır. Devrimimizin lafta değil (çünkü HY ne olduğu belirsiz Demokratik Halk Devrimi için arasına "uzun süreli silahlı mücadeleyle..." şeklinde cümleler kullanmaktadır.), esas olarak gerilla mücadelesiyle başlayan uzun süreli bir halk savaşıyla başarılabileceği görüşüne aykırıdır. Ülkenin yarı sömürge olduğuna karar veren her devrimcinin çalışması bu yönde olmalıdır. Yoksa sözde yarı-sömürge olduğunu kabul edip, pratikte "proleter devrimcilerin mücadeleye öncülük edemedikleri ve halkın doğrudan iktidarı almak için müca-

deleye atılacağı..." bir durumu hayal etmek troçkizme kulaç atmakla eşdeğerdir.

Denilebilirki bu sözlerden bu sonuç çıkar mı? Eğer hemen bu alıntı-
nın altında "bu gün için"sol" olan bu gibi tutumlar" denilerek devam
edilmeseydi sadece uyarılarak geçirebilirdi. Bu anlayış kendi içerisinde
de şöyledir: Boykot taktığı bu gün için "sol"dur. Proleter devrimcile-
rin mücadeleye önderlik edebildikleri ve halkın doğrudan iktidarı al-
mak için mücadeleye atılacağı bir durumda boykot doğru olabilir.

Lenin'in Rusya'daki Duma'lar hakkında söyledikleri sözleri okuyan
ve yarı-sömürgelik, yarı-feodallik diyerek bunun ne anlama geldiğini
bile düşünmeyen birisi için tutarlı bir önerme! Ama meseleyi bilenler
için Troçkist bir burjuva düşüncesi.

HY proleter devrimcilerin(!) oluşturacağı "Proletarya Partisi(!)"
hakkında da, genel olarak örgütlenme meselesinde de HB ve HK'nun oldu-
ğu gibi kafası bulanıktır.Halkın nasıl örgütleneceği, Proletarya Par-
tisinin ne anlama geldiği ve nasıl inşa edileceği hakkında zerrece
bilgi yok dersek daha doğru olur.HY'nun meseleyi "sayı" temelinde ele
alan idealist bir anlayışı var.Konumuz bu olmadığı için geçeceğiz.
Zaten parti meselesiyle ilgili olarak KYZ'de çıkan yazıları, bir hizip-
ler konfederasyonu oluşturmak isteyenlerin bir kaç kez okumaları gere-
ken yazıları aktardık.

Eğer HY Demokratik Halk Devriminin ne anlama geldiğini kavramış
olsaydı ve "büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının diktatörlüğünün
uzun süreli silahlı mücadeleyle yıkılarak, yerine Demokratik Halk dik-
tatörlüğünün kurulması" sözünün ne anlama geldiğini düşünseydi reviz-
yonist-troçkist görüşlere bu denli itibar etmezdi.

Meselerleri lafta savunma tutumu Şafak'ın revizyonist tutumudur.
Şafak'ın tekkesinde Marksizmden revizyonizme, troçkizmden ekonomizme
herşey bulunur.Yoldaşın belirttiği gibi, Şafak durumu kollar ve ona
göre mallarından birini piyasaya sürer. Onun geçmişten beri tavrı bu-
dur. Şafak'ın yer yer Marksizmi savunur gibi gözükmesinin altında ya-
tan gerçek budur.

HY,Şafak'tan hayli etkilenmiş.Şafak revizyonizminin zorda kalınca
Halk savaşı, gerilla mücadelesi,iş bölgeleri deyip meydan daralınca
"Türkiye devriminin yolu" şeklindeki geçiştirmelerini HY'da benimse-
miş görünüyor.Çünkü az önceki alıntının hemen üzerinde şöyle deniliyor:

"...halkın...biling ve örgütlenme seviyelerinin parlamenter müca-
deleyi tünden reddeden bir aşamaya gelmemiş olması..."(Sayı 10,s.3)(abç)

Açıkça görüldüğü gibi "parlamentoyu boykot" meselesi bu şartlara
bağlı kalmamak, bunu dolaylı olarak ispat etmek isteniliyor.

Buna neresinden bakılırsa bakılsın revizyonist bir tezdır.Çünkü,

boykot meselesini dolaylı olarak böyle bir anlayışa bağlamak, boykotun ülke çapında zaferin elde edilmesine kadar terk edilmesi sonucunu doğurur. Çünkü "halkın... bilinç ve örgütlenme seviyelerinin parlamenter mücadeleyi tümünden reddeden bir aşamaya" gelmiş olması; gerici parlamentonun yok edilmiş Demokratik Halk İktidarının kurulmuş olması aşamasıdır. Halk bu savaş içerisinde örgütlenene göre ve sizde "uzun süreli silahlı bir mücadele" dediğimize göre halk bu mücadele içerisinde örgütlenecektir. Ve o zaman ancak gerici parlamentoyu tümünden reddeden bir aşamaya gelinmiş olacaktır. Eğer bu savunulursa Boykot taktiğini silahlı mücadelenin bitimine kadar ertelemek gerekmez mi arkadaşlar? Marksizme revizyonizm arasında üçüncü bir yol yok. Hangisini savunacağımıza siz karar verin!

ŞAFAK REVİZYONİZMİNDEKİ MİRASLAR!

HY, "erken seçim ve proleter devrimcilerin tutumu" başlığını taşıyan yazıda Şafak'tan miras bir çok revizyonist tezi yanyana getirmiş. Bunlardan birisi de "proleter devrimcilerin" seçim döneminde takınacakları tavrın getireceği yararlar.

Bunlar şöyle sıralanıyor:

"Proleter devrimciler bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin temel devrimci talepleriyle, kısmi taleplerini içeren programın temellerinde tüm yurtsever, demokrat kişi, grup ve partilerle güçbirliği (abç) yapmalıdır. Güçbirliğinin hedefi (abç): İki süper devletin işbirlikçilerine karşı mücadelenin daha da güçlenmesine, en geniş bir biçimde teşhir ve teorit edilmesine, devrimci ve yurtsever safların daha da genişlemesine, CHP yönetiminin izlediği iki süper devlete ve faşizme uzlaşma çizgisinin teşhir edilmesine devrimci-yurtsever güçlerin birliğinin gelişmesine hizmet etmelidir. Aynı zamanda seçimler halkın güçlerinin birleştirilmesi ve Yurtsever Anti-faşist Halk Cephesi'nin inşası yolunda bir araç olmalıdır."

"Seçimler aynı zamanda proleter devrimciler içinde bir sınav olacaktır. Proleter devrimciler seçim dönemindeki mücadelelerinde zaafıklarını görececek siyasetlerini ve güçlerini anlayacaktır".

HB ve HK dergilerinin yepyeni ve şaşaayla ortaya attıkları "Seçim Blok."u ile aynı şey yukarıdaki alıntıdan görüldüğü gibi HY tarafından savunulmaktadır.

Fakat HB ve HK'nun tezi HY'na göre daha tecrübeli HY'nun ortaya attığı çok kaba revizyonist teze göre daha ince hesaplarla ortaya sürülen bir tezdır. HB ve HK ortak ortak açıklaması adı altında kadrolara ideolojik güçsüzlüklerin göstermemek için şatafatlı isimlerle revizyonist, troçkist tezlerle yayan bu yazıda da şöyle deniliyor: "Devrimci proletarya açısından seçimler döneminde uygulanabilir (abç) en doğrusiyaset, halkın bağımsız güçlerinin bir araya getirilmesi,

emperyalizme, özellikle iki süper devlete fasizme ve sosyal fasizme karşı olan sınıf ve tabakaların siyasi hareketlerinin katılacağı bir Seçim Blok'unun oluşturulmasıdır."(MB-S-6, Başsağfa)(abç)

Yenilgi döneminin siyasi bakımdan en teslimiyetçi unsurları olan bu teşkilatların sözcüleri herkesten çok "kendimizi devrimci tarzda aşalım" yaygarasını kopardılar. Bunların bu sözlerinin gerçek anlamını Şafak'ın da gerisine düşmek için uydurulmuş bir kılıf olduğu, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin revizyonizmin ve troçkizmin en kabasını örtmek için kullanılan bir cila olduğunun açığa çıkması için uzun boylu vakit geçmeyecektir.

Tarih revizyonizmin lehine değişik şekillerde tekerzür ediyor. Mihri Belli ve Şafak revizyonizminin en kaba revizyonist tezleri, tekniğinin daha da düzeltileceğinin ve sayısının iki misline çıkarılacağıının haberi verilen gazetelerin başyazılarına süslüyor.

Sadece bu kadarlık alıntılarının dahi, geçmişin revizyonist teclelerini en açık bir şekilde nasıl savunduğunu İ.Kaypakaya yoldaşın sözlerinden anlayalım.

Mihirici Dev-güç anlayışının TİİKP'de Sosyalist Kurultaya dönüşmesini ve bunun ne anlama geldiğini belirten İ.Kaypakaya yoldaş şöyle diyor:

"Sosyalist Kurultay çorbası, Nisan toplantısında bir kere daha pişirilip sürüldü önümüze. Marksist-Leninist'ler, mevcut legalizmi daha da güçlendireceği, silahlı mücadele şartlarının mevcut olduğu bir ortamda bu mücadeleyi ertelemeye yaracağı, kadroları artan fasist baskılara yem edeceği, ayrıca proletarya partisinin örgütlenme problemlerine bu şekilde çözüm getirilemeyeceği, üstelik, Kurultayın boş bir hayal olduğu gerekçesiyle karşı çıktılar. Ünder kadroların önemli bir kısmının derhal seçilmiş köylük bölgelere gönderilmesini, bunların köyler arasında gerilla birimleri örgütleyerek silahlı mücadeleye girişmesini, diğer örgütlenmelerin bu mücadelenin seyri içinde ve bunu destekleyecek şekilde ele alınmasını istediler. Sosyalist Kurultayla legal bir parti örgütlenmenin, legal ırkânlardan faydalanmak olmayacağını, legalizme batmak olacağını, halihazırda hiç bir ciddi illegal örgütlenme ve faaliyet olmadığını belirttiler.

Revizyonistlerin iddiaları şuydu: Silahlı mücadelenini başlamak için ülke çapında örgütlenmek lazımdır! "Bir kıvılcım bütün bir bozkırı tutuşturur" amma "bozkırın da kuru olması lazımdır"(!) Ülke çapında örgütlenme, teşkilatlanma ve bozkırı kurutma problemini, bir çırpıda, Sosyalist Kurultay halledecekti(!) Ve silahlı mücadele için son derece elverişli şartlar yaratacaktı(!). Bütün bu görüşlerin şampiyonluğunu Bay B.X. yapıyordu. Bu fikirler daha önce sözlü tartışma-

larda defalarca ileri sürülmüştü. Bu görüşler toplantı tutanaklarına da geçti. Fakat tutanaklar elimizde bulunmadığı için dipnot göstermek mümkün olmuyor. Hatta, "ülke çapında örgütlenmeden silahlı mücadele başlatılamaz, aksini savunmak Guevarcılıktır" anlayışını haklı çıkarmak için, B.X. haini, Mao Zedung'un "Çin'deki Kırmızı Siyasi İktidar Nasıl Yaşayabilir?" yazısındaki "sağlam bir parti örgütü" şartını, "ülke çapında teşkilatlanmış bir parti" haline sokarak, silahlı mücadelenin başlatılmasının da, bu şarta bağlanmış oluyorlardı. Böylece ülkenin dengesiz iktisadi, sosyal ve siyasi yapısının bir sonucu olarak devrimin de dengesiz gelişeceği, ülkenin bazı bölgelerinde daha önce, bazı bölgelerinde daha sonra gelişeceği tezi, bu doğru tez reddediliyordu." (İ.Kaypakaya, Bütün Yazılar 1, s.241-242)

"Bize saldırmaya çalışan bir peçavrada Sosyalist Kurultay maskaralığı şöyle savunuluyor: 'Sosyalist Kurultay... devrimcileri, mahalli kadroları Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi temelinde toplamak gayesiyle yapılmıştır. İşçi sınıfının ve devrimcilerin birlik istedikleri bir dönemde bu birliği sağlamak için...'

Birinci cümle şöyle olsaydı çok daha doğru olurdu: 'Sosyalist Kurultay devrimcileri, mahalli kadroları...' legalizm batagında toplamak ve boğmak gayesiyle yapılmıştır. İkinci cümle baştan sona saçmadır. İşçi sınıfı ve devrimciler, hangi dönemde birlik istemezler ki? Böyle bir gerekçeye dayanarak "Sosyalist Kurultayı" savunmaya kalkışmak, onu hiç savunmamakla birdir. Madem ki Sosyalist Kurultay ve legal bir parti girişimini hala doğru buluyorsunuz, o halde şu iddiaların aksini ispatlayınız.

- 1) Sosyalist Kurultay, legalizm çamuruna batmaktır.
- 2) Sosyalist Kurultay, oportünist klikler arasında bir barış çağrısıdır.
- 3) Sosyalist Kurultay yoluyla devrimciler arasında bir birlik asla sağlanamaz.
- 4) Sosyalist Kurultay, silahlı mücadelenin önüne dikilen bir settir.
- 5) Kadroları faşizmin kabaran iştahına tabakta meyva sunar gibi sunmaktır. Yani ihanettir.
- 6) Sıkıyönetimden iki hafta önce Sosyalist Kurultay kararına almak, en hafif tabiriyle uzak görüşlülükten yoksunluktur."(x)(xx).

(x)İbrahim Kaypakaya, Bütün Yazılar 1, s.259-260

(xx)"Revizyonistler, bir zamanlar, Mihrici Dev-Güç anlayışın bayraklığını yaptılar. Mihrici Dev-Güç anlayışı, proletaryanın bağımsız siyasi örgütlenmesini yani proletarya partisini reddetmek demektir; halk ordusunu reddetmek demektir; işçi-köylü ittifakını reddetmek demektir; işçi sınıfını, yoksul köylüleri ve devrimci gençliği, burjuvazinin uy-

Görüldüğü gibi bunlar revizyonist teorilerdir. Ülkemizdeki devrim mücadelesine yararlı olmak isteyen dürüst devrimciler için iki yol var. Ya mahkûm edilmiş safsataları artık savunmamak, veya, revizyonist teoriye karşı yapılan eleştirinin hatalarını ortaya koyarak tüm devrimcilerin bundan yararlanmasını sağlamak. Eğer sizce, İ. Kappakkaya yoldaşın bu konudaki görüşleri hatalı ise eleştirilerinizi sadece bu konularda sınırlamayarak (ve alkışçılıktan vazgeçerek) bizimde kendimizi asmamıza yardımcı olunuz. Eğer buna ihtiyacımız olduğu konusunda samimi iseniz bunu yapmalısınız!

Fakat bunu yaparken, bir yanda partiden atılan bir revizyonistler topluluğunu hararetle proleter devrimci(!) ilân etmek, diğer yanda da o revizyonistler topluluğunun tümünden reddettiği görüşlerden etkilenecek Şafak'a eleştiri yazısı hazırlanamamak gerekir. HK, böyle yapıyor. Şafak'a yazdığı "küfürler" broşüründe İ. Kappakkaya yoldaştan çeşitli alıntılar aktarıp dipnot göstermiyor.

sal bir aleti haline getirmek demektir; bu güçleri bir burjuva darbesi için kaldıraç olarak kullanma kurnazlığı demektir! Proleter devrimciliği(!) adına, reformcu orta burjuvazinin, hatta İnönü gibi bir kısım komprador burjuvazi ve toprak ağaları temsilcilerinin, Kadri Kaplan gibi bir kısım anti-komünist unsurların borusunu öttürmek demektir.

Dev-Güç, proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesi olmadığı gibi, proletarya ile burjuva arasında zaman zaman yapılabilcek olan "geçici ve kısmi bir anlaşma" da değildi. Burjuva kayırmacılığı ve teslimiyetçilikti. Böyle bir ihanet girişimini, revizyonistler halkın birleşik cephesi olarak ilân ettiler. "Varsın bir kısım CHP yöneticileri ortak cepheye katılmasın diyemiyoruz, millici olan herkes katılsın(!). Sınıflararası bir ittifak olan devrimci güçbirliği (abc) almış yürütmüş-tür" diye reklâm ettiler (bak: ASD, s. 7, 18). "Dev-Güç, kurtuluş savaşından sonra sosyalistlerle Kemalistler arasındaki ilk somut güçbirliği hareketi olarak tarihî önem de taşımaktadır" diye reklâm ettiler. (ASD, Sayı 13, s. 9)

Dev-Güç girişimi yaşamadı ve çoktu. Ama Dev-Güç zihniyeti, bir kısım kaşarlanmış revizyonistlerin kafasında yaşamaya deva etti. Devrimci kadrolar, halkın birleşik cephesinin esas olarak sınıflararası ittifak olacağını, bu ittifakın temelini işçi-köylü ittifaklarının teşkil etmesi gerektiğini kavrayınca, revizyonistler dümen değiştirdiler. "Halkın birleşik cephesi başka şeydir, devrimci güçbirliği başka şeydir" diye, burjuva kayırmacılığını ve teslimiyetçiliğini yeni bir kılıfla maskelemeye çalıştılar (ASD, Sayı 12-14). Böylece, vadesini doldurmuş olan Mihirici Dev-Güç anlayışına gençlik açısı yaparak, onu tekrar diriltmeye çalıştılar. ..."

Bu yüzden, aynı konfederasyon içerisinde yer alan bir proleter devrimci(!) grubun siyasi anlamda güçsüzlüğünün ve sahtekarlığının belgeleri ortada iken bunda başarılı olacağına inanmak mümkün değil!

ORTAK CEPHENİN ORTAK SESİ

Görüldüğü gibi, HS-Aydınlık'tan, HK-HB-HY dergilerine kadar hepsinin ortak görüşü-şu veya bu gerekçeden-Parlamento ve seçimlerin boykot edilmemesi şeklindedir. Fakat boykota karşı çıkan, hatta böyle bir boykot çağrısı olmasa dahi, halkın seçimlere karşı duyduğu ilginin azalmasından tedirgin olan ve büyük bir korkuya kapılanlarda aynı şeyi söylüyorlar. Yürüyüş ve Kitle gibi sosyal faşist yayın organlarından, faşist yayın organlarına kadar söylenilen şey seçimlere mutlaka katılınması şeklinde.

Yalnız bir fark var: Vehpi Koç "hangi siyasi Parti desteklenirse desteklensin, milli bir görev olan seçimlere katılmak bir vatandaşın hakkı olduğu kadar görevidir de" derken, Boran: "herkesin oy kullanmasını" ama "TİP'i desteklemeleri" gerektiğini söylemektedir. "Boykot taktiğinin geçersiz olduğunu" ileri süren HK-HB-HY'na HS-Aydınlık'ta şu sözlerle katılmaktadır.

"Geniş yığınların seçimleri baskılar dan kurtuluş yolu olarak" görüşü "seçimleri boykot etmenin bugünkü şartlarda en çok MC faşistlerinin ve revizyonistlerin işine yarayacağı"nın kanıtıdır. (HS, sayı 103)

Seçimleri faşistlerin ve revizyonistlerin işine yaramasını önlemek için CHP'yi desteklemek kararı olan Şafak'a karşı sosyal-faşistler de şöyle diyor:

"Sağdan ve "sol"dan kim ne derse desin önümüzdeki seçimlerin önemi ortadadır. Özellikle "sol"dan gelecek umursamaz tavırlar ve seçime gereken önemi verenlere yöneltilecek çocukça (aç.Kitle) ithamlar, sadece sosyalistlerin ve işçi sınıfı biliminin doğruluğunun kanıtı olacaktır" (Kitle. 3.155)

Sosyal faşistlerle ve faşistlerle revizyonizmin-reformizmin kol-kola yürüttüğü bu propaganda elbetteki farklı amaçlardır.

Sosyal faşistlerle ve faşistlerle, diğer arkadaşları aynı noktada değerlendirilmemek için konuyu iki noktada ele alalım:

Birincisi seçimleri ve parlamentoyu boykot edip etmeme ve bunun propagandasına yapma.

İkincisi parlamentoya katılıp katılmama.

BİZE "EVET"- "HAYIR" İKİLEMİ GETİRİLİYOR

Bu iki soru bozularını hayli şaşırtacaktır. Marksizmin iki ayakta durarak yürütmeye çalışanlar için bu doğrudur. Çünkü onlar için "doğru" veya "yanlış" arasında başka bir şey yoktur. Bununla birde ülkemiz hakkındaki yanlış görüşler birleşince iş, iyice anlaşılamaz ha-

le gelir.

Bu görüştekiler bize, bugün halkın durumu sıraladığınız tespitler içerisinde midir? diyorlar. Ve ekliyorlar, eğer bunu kabul ediyorsanız seçimlere ve parlamentoya katılmayı da kabul etmelisiniz! Yok eğer, halkın durumu böyle değil diyorsanız o halde, seçimlere ve parlamentoya katılmama kararı alabilirsiniz.

Bu görüşte olanlara şunu sormak gerekir: Biz neden halkın durumu hakkında getirilen görüşlere "evet", seçimlere ve parlamentoya katılmak konusunda "hayır" cevabını vermeyelim. Onlara göre o ikinci mesele birincisinin doğal ve zorunlu sonucudur. Bu şekilde zorunluluk ve dogallık meseleyi açıklayamaz.

Bilindiği gibi bir slogan hakkında çikan polemikte HK. karşı-devrimci şartlandırmalara ve karşı-devrimci propagandalara karşı o slogana devrimci bir içerik kazandırılması, o sloganı revizyonistler attı, veya kitleler şartlanmıştı gerekçesinin boş olduğu görüşünü savunmuştu. Bu noktada haklı olarak M.G'gi eleştirmişti.

Ama bugün aynı HK'na göre tarih tersine döndü! Başta eleştirdiğimiz "örgütlenme düzeyinin yetersizliği" meselesini bir yana atarsak kitleler reformcu düşüncelerin etkisindedir deniliyor. Bu yüzden seçimleri ve parlamentoyu reddettiğinizin propaganda ve ajitasyonunun bizi kitlelerden koparacağı görüşü savunuluyor. Ama neden, bu şekilde davranılmasının bizi yığınların ilerilerinden koparacağı, onları revizyonizmin birer uşağı haline getireceği ve sınıf mücadelesinin ateşi içerisindeki binlerce kişiden bizi koparacağı düşünülmemektedir?

Bu hususlardan dolayı Marksist-Leninist'ler seçimleri ve parlamentoyu ilke olarak (demokratik halk devrimi sürecinde olağanüstü şartlar ortaya çıkmadığı taktirde, meselâ savaşın belli bir döneminde oluşturulacak milli birleşik cephenin bazı şartları hariç) reddeder ve "hayır" cevabı verirler. Fakat bu parlamenter çalışmayı reddetmek anlamına gelmez. Biz, toplumda bizim kayıtsız şartsız önderliğimizi kabul edebilecek ve doğrudan halk iktidarı seçeneği olabilecek bir durumun hayali içerisinde boykotu tarihe ertelemeyiz. Bu şartın ancak silahlı mücadelenin, halk savaşının üst aşamalarında sağlanabileceğini biliriz. Şartlar böyle gelişeceği için bizim dışımızda genel olarak halkta parlamentocu görüşler varlığını koruyacaktır. İşte bu yüzden parlamento içerisinde çalışmayı reddetmez, etkilemediğimiz kitlelerin oylarıyla (bize rağmen kullanılan oylarla) parlamenterleri meclise gönderebiliriz. Oradaki tek tek yurtsever adayları kazanmaya çalışır, yurtsever (milli burjuva temsilcilerinden) aşgari yararlanma yolları araştırırız. Revizyonistlerle Marksist-Leninist'lerin tutumu bu noktada çok açık bir farklılık taşır. Revizyonistler seçim kurtuluş, değil

ama, diyerek tek tek partiler veya kişiler hakkında oy kullanilmasini önerirler. Marksist-Leninist'ler kendi adayları da dahil her türlü aday ve partilere oy verilmesine karşı çıkarlar. Halkı oy vermemeye çağırır, etkileyemediği kesimin oylarıyla meclise giden adaylarının da halka parlamentonun geçersizliğini ve siyasi gerçekleri açıklamasını sağlayarak iki yönlü bir çalışmayı gerçekleştirmiş olur. İşte revizyonistlerin kavrayamadıkları bu iki çalışmadır.

Bu çalışma anlayışı gerçeklerden kopuk bir anlayış değil aksine mevcut şartların Marksist değerlendirilisinin bir sonucudur. Eğer elli yıllık cumhuriyet döneminin seçim ve parlamentolarına karşı halkın ilişkisi incelenirse bu daha da açığa çıkar: Meselâ 1950 yılında oy kullanabilecek şartlara haiz 100 kişiden 86'sı oy kullanırken bu oran 1954 de % 85,6; 1957 de % 75,3; 1961 de % 77; 1965 de % 69,9; 1969 da % 65,6; 1973 de % 63,7 dir.

Arkadaşlar, "proletaryanın görevleri" başlığı altında boykotun "sol" olmadığını söylemeleri için bu oranın hangi seviyeye kadar düşeceğini söylemeleri gerekir! Aynı zamanda, oy kullanmayanların lehine olan bu gelişmeyi ne yapacaklarına ve bu gelişmenin neye bağlı olduğunu açıklamaları gerekir. Yoksa bugünkü anlayışları, (Subjektif niyetleri ne olursa olsun) objektif olarak katılma oranını dahada yükseltmeye hizmet eder.

PARLAMENTONUN ÖZÜ VE FONKSİYONU NEDİR?

Seçimler dönemini seçimlere karşı yürütülecek yoğun bir propaganda ve ajitasyon dönemi olarak kullanan Marksist-Leninist'ler parlamentolardan yararlanmayı reddetmemelerine rağmen onun özünü ve fonksiyonunu da bilmelidirler. Parlamento içerisindeki çalışmayı reddetmekle birlikte oradaki çalışmanın hayli zor olacağını gözönünde bulundurmak gerekir.

Lenin'in Devlet ve İhtilâl'inden yapılan aktarmalarla parlamento hakkında halkı ve devrimcileri aydınlatan legal dergiler nedense boykot "sol"dur denelerine rağmen Seçim Blok'ları ne tür parlamentoya göndercekleri hakkında zerrece görüş belirtmemişler. Tarih bilgisinden yoksun deha aşıkçası bu tarih bilgisini aktarmaya gönlü elvermeyen bu kişiler İ. Kavyakkaya yoldaşın görüşlerine başvurmalıdırlar. İbrahim Kavyakkaya yoldaş Şafak'ın parlamenterizmini şiddetle eleştiriyor, ülkedeki parlamentonun ne tür bir fonksiyonu yerine getirdiğini belirtmektedir.

Şafak'ın "Gerici parlamentoyu bir hakimiyet aracı olarak kullanan emperyalizm ve işbirlikçileri" sözünün altında revizyonist devlet teorisi olduğunu söyleyen İ.Kaypaklıya yoldaş şöyle diyordu:

"Yukarıdaki ifade, Marksist-Leninist devlet teorisine tamamen aykırıdır. Çünkü "emperyalizm ve işbirlikçilerinin" "hakimiyet aracı", "parlamento" değil cihazdır. Parlamantonun varlığı veya yokluğu demek değildir; bu devlet cihazının şu veya bu bizimde olması demektir, yani parlamento hakimiyet aracı olan devletin biçimiyle ilgili bir kurumdur. Nitokim hakim sınıflar, parlamentoyu bir kenara fırlatıp at-tıkları zamanda hakimiyetlerini devam ettirirler, hakimiyet araçları-nı bir kenara fırlatıp atmış olmazlar. Sadece, onun biçimini değiştirmiş olurlar.

Parlamantonun özü ve fonksiyonu nedir, bunu Lenin yoldaştan öğrenelim:

"Belirli bir süre için parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: Sadece meşruti parlamenter monarşilerde değil, en demokratik Cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur "(Devlet ve İhtilâl, s.61)

'Amerikadan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e v.b kadar herhangi bir parlamenter ülkeyi düşünelim; asıl devlet işleri hep kulislarda yapılır; bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlamantolarda, sadece 'saf halkı' aldatmak ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz. Bu o kadar doğrudur ki, burjuva-demokratik cumhuriyeti olan Rus Cumhuriyetinde bile, hatta gerçek bir parlamento kuracak zamanı bile bulmadan önce, parlamentarizmin bütün bu kusurları hemen ortaya çıktı'(adı geçen eser age, s.62)

Demek ki, en demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile, parlamantonun hakim sınıflar tarafından bir köşeye fırlatılması, iki şeyi değiştirecektir: Birincisi, "bir süre için, parlamentoda, halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayakla altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek" inkanı ortadan kalkacaktır. İkincisi de, hâkim sınıfların temsilcileri, artık "parlamantolarda... 'saf halkı' aldatmak ereğiyle, gevezelik" yapamayacaklardır. Ama, hâkim sınıfların hakimiyet araçları ortadan kalkmayacaklardır.

Komünistler, elbette, "baskı biçiminin böyle ya da şöyle olmasının, proletarya bakımından önem taşımadığını düşünmezler; "sınıf mücadelesinin ve sınıfları baskı altında tutmanın daha geniş, daha serbest, daha özgür bir biçimi(nin), proletaryanın genel olarak sınıfların ortadan kalkması için yürüttüğü mücadeleyi önemli derecede kolaylastıraca-

gını "bilirler(ag,s.103). Bu nedenle,"özellikle şartların devrim için olgun olmadığı durumlarda, burjuva parlamentarizmi 'ahır'ından yararlanırlar", "ama aynı zamanda, parlametarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini yapmayı da bilirler"(ag,s.61).

Biz, konuyla ilgili olmadığı için özel olarak Türkiye'de parlamentarizmin mahiyeti ve ondan yararlanıp yararlanılmayacağı üzerinde durmuyoruz.

Program Taslağı, parlamentonun özünü ve fonksiyonunu kavramamış, "gerici parlamento" dediği şeyi, bizzat devlet cihazının yerine koymuştur.Taslağa göre, parlamentonun mevcut olmadığı bir faşist diktatörlüğü, artık hakim sınıfların "hakimiyet aracı"nın yeni devlet cihazının bulunmadığı (!) bir sistem olarak görmek gerekir ki, Marksist-Leninist devlet teorisi açısından tamamen yanlış, pratik mücadele açısından da son derece zararlıdır".(İ.Kaypakaya,Bütün Yazılar 1,s.65-66)

Daha sonra Türkiye'da parlamentonun fonksiyonu ve özü hakkında da şöyle demektedir:

"Şimdi, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonuna geçelim:

Ülkenizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamentarizmin başından beri "kaba ve uydurma" olmasına yol

açmıştır.Türkiye'de, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidara zayıf burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuva demokrasinin yerine getirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır; çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi, feodalizmin menfaatıyla çalışır. Bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi, başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır.

Öte yandan, uluslararası durum, burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını parlamentoya benimsemeye zorlamaktadır,çünkü parlamentoyu da ortadan açık terörist bir diktatörlük, hem içerdeki halk kitlelerin önünde, hem de dünya demokratik kamuoyu önünde, faşist çehresiyle sırtıvorsecek ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamuoyuna karşı "demokratik" görünebilmek, onları aldatabilmek için Türkiye'de hakim sınıflar, başından beri "kaba ve uydurma bir parlamentarizmle" faşist suratlarını maskeleymeyi, sınıf menfaatlarına daha uygun bulmuşlardır. İşte, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur: Faşizmi maskeleyen

Türkiye'de parlamento. Kemalist iktidar döneminde de vardır ve

hatta o dönemde parlamento daha da "kaba ve uydurma"dır. Gerçekte mobuslar seçime değil, CHP yöneticileri tarafından ve hatta bizzat M.Kemal tarafından tayin edilerek tesbit ediliyordu. Tabii ki her bölgeden, kitlelerin en azalı düşmanları, çevrenin en zengin ve nüfuzlusu, ağa, bey, eşraf, faizci, tefeci, patron, yüksek bürokrat, vb. meclise dolduruluyor, parlamento böyle teşkil ediliyordu. Şafak revisionistleri, bu gerçekleri masumane(!) atlayıveriyorlar; "hakimiyet aracı"(!) olarak gördükleri "gerici parlamento"yu 1950 sonrasına has bir şey olarak görüyorlar. Tekrarlayalım: Türkiye'de gericici parlamento, 1950 sonrasına has bir şey değildir, başından beri, Kemalist iktidar döneminden beri, hatta monarşik meşrutiyetten bu yana mevcuttur ve başından beri de "kaba ve uydurma"dır; faşizmin suratına örtülmüş "demokratik" bir peçedir.

1950 sonrasının özelliği, parlamentosuz bir iktidarın yerini, parlamentonun mevcut olduğu bir iktidarın olması değildir. Daha önce komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sadece hakim kliginin partisi varken, artık, diğer komprador burjuva ve toprak ağası kliklerinin de partisi serbest edilmiştir; hatta bu, 1950'den sonra değil, 1946'dan itibaren olmuştur. Bu arada, TSEKP gibi, TSP gibi reformcu orta burjuva partileri de, kısa bir süre boy göstermişse de, bunlar derhal ezilmiştir. Ve "çok partili" sistemin, gerçekte, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çeşitli siyasi kliklerine parti kurma imkânı sağlamaktan başka bir fonksiyonu olmamıştır. Ülkemizde, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan itibaren "çok partili" sisteme geçilmesinin sebebi ise, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin işbirlikçisi olarak boy gösteren DP kligini, yani, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının o güne kadar muhalefette kalan ve siyasi örgütlenme imkânı bulamayan kligini örgütlenme imkânına kavuşturmak, Almanci faşist CHP kliginin yerine, Amerikan ve İngiliz uşağı DP kligini iktidara getirmektir. Meselenin özü budur. Söz konusu olan, bazı akli evvellerin sandığı gibi, ne "faşizmden demokrasiye geçiş"tir, ne de "gerici parlamentonun" "başımıza" belâ edilmesi ve böylece "karşı-devrimin pekiştirilmesi"dir! Söz konusu olan şey, ikisi de değildir.

Şunu da belirtelim: Türkiye'de burjuva demokrasisinin sınırlı da olsa, bazı kısıntıların tadıldığı üç kısa dönem olmuştur. Birincisi, Kurtuluş Savaşı'nın hemen ertesinde, TKEP'nin henüz serbest olduğu kısacık dönem. İkircisi, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, TSEKP ve benzeri partilerin, sendikal örgütlenmenin serbest bırakıldığı kısacık dönem. Üçüncüsü de 27 Mayıs darbesinden sonra gelen kısacık dönem. Bu üç kısa dönemde, nispi demokratik bir ortamın mevcut olmasının sebebi şudur: Kurtuluş Savaşı'na katılan kitlelerin ve demokratik burjuva

çevrelerin etkinliği, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra bir süre daha devam etmiştir. Aynı şekilde, Almanca faşist CHP kliğine karşı, İkinci Dünya Savaşı sırasında yürütülen anti-faşist mücadelenin hızı ve etkinliği, Saracoğlu hükümeti düşürüldükten sonra da bir süre daha devam etmiştir. Yine aynı şekilde faşist DP iktidarına karşı, 27 Mayıs öncesinde girilen demokratik mücadelenin hızı ve etkinliği, 27 Mayıs'tan sonra da bir süre daha devam etmiştir. Fakat her seferinde de, önderliği elinde tutan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının siyasi klikleri, halk kitlelerinin ve reformcu milli burjuvazinin mücadelesini kaldıraç yaparak iktidarı ele geçirdikten sonra, bu mücadelenin hızını önce yavaşlatmış sonra da her türlü demokratik hakları çiğniyerek yarı-faşist veya faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Bugünde Türkiye, faşist diktatörlük altındadır. Ama bugün yine de "kaba ve uydurma" parlamento devam etmektedir ve bu kaba ve uydurma parlamentonun devam etmesini, bazı kesimleri hariç bizzat faşist klikleri istemektedir.

Bu bağdaşmaz şeyleri, zecelâ M.Belli'nin askeri darbeciliği ile Mao Zedung yoldaşın halk savaşı teorisini bağdaştırma(!) maharetini gösteren Şafak revizyonistleri, şimdi de M.Belli ve D.Avcıoğlu'nun "bütün kötülüklerin anası parlamentodur" safsatası ile, TİP'in ve Ecevit'in "parlamentarizm" maharetini göstermiştir. Şafak revizyonistleri, bir yandan "gerici parlamentoyu emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hakimiyet aracı"(!) olarak görüyorlar; öte yandan parlamentonun faşizmle asla bağdaşamayacağını, "her şeye rağmen" parlamentonun iyi bir şey olduğunu savunulması gerektiğini iddia ediyorlar (Lok:PDA, Sayı 27, Başyazı). Böylece, faşist kliklerle birlikte Türkiye'deki "kaba ve uydurma" parlamentonun savunucusu durumuna düşüyorlar.

Özetleyelim: Her şeyden önce, Parlamento, "emperyalizm ve işbirlikçilerinin hakimiyet aracı" değildir, "hakimiyet aracı" gerici devlet mekânizmasıdır, hakim sınıflar parlamentodan vazgeçerek de hakimiyetlerini sürdürebilirler.

İkincisi, Türkiye'de parlamento 1950'den sonra ortaya çıkmış değildir. Cumhuriyet döneminin başından beri ve hatta meşrutiyet döneminde de parlamento mevcuttu; fakat parlamento başından beri, Türkiye'de "kaba ve uydurma" bir şeydir, faşist ve yarı faşist diktatörlüklerin "demokratik" maskesidir.

Çüncüsü, 1950 sonrasının özelliği, parlamentosuz bir diktatörlükten parlamentolar bir diktatörlüğe geçilmesi değil, komprador büyük burjuva ve toprak ağası sınıflarının bütün kliklerinin siyasi örgütlenme imkânına kavuşmuş olmasıdır.

Şafak revizyonistleri, parlamentonun Marksist-Leninist bir değerkendirilmesini yapmadıkları gibi, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonunu da asla kavrayamamışlardır. Bu dar kafalı burjuvalar, hangi meseleye el atsalar içinden çıkılmaz hale getiriyorlar.(Bak:TİİKP Program Taslağı Eleştirisi, 20.Maddenin eleştirisi). (İ.Kaypakaya,Bütün Yazılar 1, s.141-142-143-144)

KAFADA KURULAN DÜŞ GERÇEKLE ÇELİŞİR :

Bu gün seçimler ve parlamento hakkındaki görüşler kadar CHP'nin sınıfsal değerkendirilisi de önem kazanmıştır.Marksist-Leninist'lerle revizyonistler CHP hakkında tamamen farklı şeyler belirtiyorlar.

CHP'nin değerkendirilmesinde sosyal-faşist TİP,TSİP, T"K"P'den revizyonist çizginin çeşitli noktalarında mevzilenmiş olan ES,HB,HK, HY.dergileri de aynı şeyleri savunmakta ve bu konuda aşağı yukarı birleşmektedirler. Bir partinin ne olduğunun gerçeğini "olgulardan çıkarmak yerine" o partinin düşündükleri gibi olmasını hayal edenler revizyonizmden ve hakim sınıflarla uzlaşma çizgisinden vazgeçmezler.Bunların hepsi, CHP'nin kendi teorilerine uygun davranmayışından büyük bir tedirginlik duyuyor ve hep beraber Ecevit danışmanlığına aday tespit edilebilecek bir gönüllükle CHP ve Ecevit'e yön vermeye çalışıyorlar. "Sayın Ecevit'in yanıldığını(!) böylece halkıda yanılttığını(HK):gerçek yurtseverliğin nasıl olması gerektiği(HY);"Sayın Ecevit'in devrimcilere neden böyle davrandığını, davranmaması gerektiğini(Aydınlık) söylüyorlar. Bo koroya sosyal-faşistlerde katılıyorlar:"CHP ve lideri danışmalara pek meraklı. Meraklı olduğu içinde sık sık danışman değıştiriyor. Fakat bir türlü Türkiye'nin toplumsal ve ekonomik yapısını öğrenemiyor(!) Ya da öğrenmek istemiyor(!)"(Yürüyüş,s.106)

Ortada bir sorun var gerçek "yanılgı" kimde?

Çeşitli görüşler CHP'nin sınıfsal tahlilini şöyle yapıyorlar:

"CHP, büyümek isteyen sanayicilerin, orta burjuvazinin ve zengin köylülerin taleplerine dile setiren bir partidir"(Aydınlık,S-55)(abç)

CHP'nin markası "sosyal-demokrasi veya reformculuktur" (Aydınlık, S-55)(abç)

"CHP'nin dayandığı orta burjuvazidir"(HY,S-1)(abç)

"Başta CHP olmak üzere bütün reformcular..."(HK,S-51)(abç)

"Berî yandan liberal CHP.." ".temsil ettiği Avrupalı emperyalistlerin işbirlikçisi hakim sınıfların menfaatlerini savunuyor"(HB,S-1)

Parti yönetiminde olduğu dönemde de bu revizyonist görüşü Parti görüşü gibi yayan Proleter Birlik(P.B) tasviyeci-revizyonistleri,YP-daki yoldaşlar şöyle eleştiriyorlardı:

"2.soruda Şafak revizyonistleri CHP'nin değerkendirilmesini istiyor. Cevabı veren arkadaşlar CHP'yi esas olarak orta burjuvazinin de-

zelliikle üst kesimlerinin ve işbirlikçi burjuvazinin Avrupa Emperyalizmine bağımlı kanadının partisi olarak değerlendiriyorlar. (aç-Yd.)

Bu cevap Türkiye'nin yapısını, Türkiye'deki iktidarların sınıfsal niteliğini kavramayan, revizyonist bir görüşün ürünü olan bir cevaptır. Özünde Şafak'ın CHP tahlilinden pek farkı yoktur. Ülkemiz bugün emperyalizme bağımlı (yarı-sömürge) ve yarı-feodal bir ülkedir. Feodal kalıntılar emperyalizmin Türkiye'deki en önemli dayanaklarından birini oluşturmaktadır. Ülkenin bu yapısına uygun olarak ülkümüzde hakim sınıfların iktidarları komprador burjuvazi ve feodal kalıntıların (toprak ağası-tefeci) ortak iktidarlarıdır. Hakim sınıfların bütün partileri istisnasız esas olarak bu sınıfların belli kesimlerinin siyasi TEMSİLCİ'leridir.

Bu sınıfların partisidir. Bir partinin niteliği onun içinde, ya da tabanında var olan sınıflarla değil, bu partinin izlediği siyasetin hangi sınıflara hizmet ettiğine bakılarak tayin edilir. Aydınlik'ın sorusuna cevabı veren arkadaşlar, "CHP'nin orta burjuvazinin üst kesimlerinin ve Avrupa emperyalizmine bağlı işbirlikçi burjuvazinin Partisi" olarak niteledikten sonra bu iddialarını CHP içinde orta burjuvazinin çok sayıda var olduğuna dayanarak ve gittikçe güçlendiğini söyleyerek ispatlamaya çalışıyorlar. Eğer tayin edici olan orta burjuvazinin varlığı ise o zaman orta burjuvazi diğer partilerde de vardır. Onları da orta burjuvazinin temsilcisi ilân etmemiz gerekir. Hatta gerek AF-gerek CHP gerekse, diğer hakim sınıf partilerinin tabanında çok sayıda işçi-köylü vardır. Bunları halk düşmanı örgütler yerine, halk örgütü olarak adlandırmamız gerekir. Böyle bir tahlilin saçmalığı aşiktir. (aç-Yd.)

Arkadaşlar CHP'nin ağa ve tefecileri (yani feodal kalıntıları) temsil etmediği iddiasını hiç bir kanıta dayandırmadan ileri sürüyorlar. Böylece CHP'ye hakim sınıf partilerinden apayrı, ilerici bir nitelik veriyorlar. (aç-Yd.) Eğer CHP, cevabı yazan arkadaşların iddia ettiği gibi gerçekten, toprak ağalığına ve tefeciliği temsil etmiyorsa, o zaman anti-emperyalist bir niteliğe de sahiptir. Çünkü yukarıda söylediğimiz gibi. Türkiye'de feodal kalıntılar emperyalizmin en önemli dayanaklarından biridir. Ülkemizde feodalizm emperyalizmden, ayrı düşünülemez. Herhangi bir siyasi partinin emperyalizmin işbirlikçisi ama feodalizme karşı olduğunu, ya da tersini yani herhangi bir siyasi partinin feodalizmden yana, ama emperyalizme karşı olduğunu iddia etmek-Türkiye'nin durumunu kavramamak yarı-sömürge ülkelerin hakim sınıflarının niteliğini kavramamak demektir.

Arkadaşlar, CHP'nin toprak ağalığı ve tefecilerin partisi olduğunu iddia etmeleri Özünde CHP'nin feodalizme karşı olduğu anlamına

mina gelir. "CHP orta burjuvazinin üst kesiminin ve işbirlikçi sermayedarların Avrupa emperyalizmine bağımlı kesiminin partisi" ise, parti içinde hakim olan klik "işbirlikçi sermayedarlar temsilcisi olan klik" ise arkadaşlar CHP'nin feodal kalıntıları temsil etmediklerini söylemesi, Avrupa emperyalizminin Türkiye'de feodalizmi tasfiye etmek istediğini, yani Avrupa emperyalizminin diğer emperyalist devletlere göre ilerici olduğunu iddia etmesi demektir. Bu bütün oportünistlerin döne döne savundukları, emperyalizme hizmet eden bir teoridir. (aç. Yd.) (Komünist, Sayı 3, s. 10-11)

"CHP'yi orta burjuvazinin üst kesiminin ve Avrupa emperyalizmine bağımlı işbirlikçi burjuvazinin partisi olarak değerlendirmek tarihi gerçeklere de aykırıdır. Eğer bu parti artık toprak ağalığının ve tefeciliğin (feodal kalıntıların) temsilciliğini yapmıyorsa, bu ne zamandan beri böyledir. Toprak ağalığı ve tefecilik CHP'den önü-satır grubunun tasviyesiyle, tasviye mi olmuştur? Bunu iddia etmek CHP'yi diğer hakim sınıf partilerinden ayırmak, ona onun temsilcisi olduğu emperyalist güçlere ilerici bir rol yakıştırmaktır. Toprak ağalığının yalnızca Amerikan emperyalizmi ile ittifak kurduğunu söylemektir. Ama gerçek durum bu değildir. Ülkemizde bütün hakim sınıf partileri esas olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalığının-tefeciliğin (yarı feodalizmin) belli kesimlerinin siyasi temsilcisi durumundadır. Daha başından itibaren esas olarak iki kanat ortaya çıkmıştır ve bu iki kanat birbirleriyle iktidar için dalaşmıştır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarda olmayan kesimi halkı kendi yanına çekebilmek için demokrasi havarisi kesilmiş, orta burjuvazi devamlı olarak muhalefette olan kanadın kuyruğunda hareket etmiştir.

Bugün ülkemizdeki komprador burjuvazi ve toprak ağaları, esas olarak ikiye bölünmüşlerdir. Bunların bir bölümü Amerikan emperyalizminin, bir bölümü ise, başta Alman emperyalizmi olmak üzere batı Avrupadaki emperyalist devletlerin işbirlikçiliğini yapmaktadır. Aralarındaki ilişki ve çelişmeler Avrupa emperyalizminin Amerikan emperyalizmiyle olan bağları yüzünden çok karmaşıktır. Bu iki kanattan Amerikanca kanat esas olarak AP, Avrupacı kanat ise esas olarak CHP tarafından temsil edilmektedir. Yani CHP gerçekte komprador burjuvazinin Avrupacı kanadıyla, toprak ağalarının bir bölümünün siyasi temsilcisidir. "Orta burjuvazi bu gün muhalefette olduğu için demokrasi havarisi kesilen, ama iktidara geldiği zaman faşist baskılara basvurmaktan çekinmeyecek olan komprador burjuva ve toprak ağaları kliğinin peşine takılmıştır. İşte bugün orta burjuvazinin önemli bir bölümünün CHP içinde olmasının nedeni budur.

Bu genel yanlış tahlilin yanında, verilen cevap içinde pek çok.

bu genel yanlışın tabii sonucu olan yanlış değerlendirmeler vardır.

Örneğin "Yönetici klik faşizmle uzlaşıcı (aç.Yd)tavır içindedir" denmektedir. "Uzlaşma" ancak temelde faşizme karşı olan güçler için söz konusudur. CHP'nin yönetici kliği, ki bu klik emperyalizmin işbirlikçileri ve toprak ağalarının bir bölümünün temsilcisidir, kesinlikle faşizme karşı değildir. Onun bugün faşizme karşı lafta tavır alması halk kitlelerini peşine takabilmek için kullandığı bir demagojiden başka bir şey değildir.

Cevapta "parti yönetimine egezen olan klik liberal(aç.Yd) ve Avrupa'daki Sosyal Demokrat partilerinkine benzer bir siyaset izlemeye çalışmaktadır" deniliyor. Bu konuda da söylenen gerçeklere uymamaktadır. CHP yönetici kliği yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya uygun bir siyaset izlemek zorundadır. Gelişmiş kapitalizmin şartlarına uygun bir siyaseti, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede uygulanamaz. Yarı-sömürge iktisadi ve sosyal yapının var olduğu bir ülkenin hâkim sınıflarının ve onların temsilcilerinin siyaseti açık veya gizli faşizm olmuştur.

CHP yönetici kliğinin bol keseden demokrasi vaad etmesi, onun "liberal" bir siyaset izlediği ve izleyeceği anlamına gelmez. Bilindiği gibi DP'de 1950 de demokrasi havariliği yapıyordu.

Kısaca toparlarsak, CHP komprador burjuvazinin Avrupa emperyalizmine bağlı kesiminin ve toprak ağalarının bir kesiminin siyasi temsilcisidir. Bu parti içinde orta burjuvazi de vardır. Ancak bu partinin niteliğini değiştirmez. CHP'nin bugün demokrasi havarisi kesilmesi, onun muhalefette olmasından gelmektedir. İktidara gelmesi halinde emekçilere karşı izlenen siyasette önemli bir değişiklik söz konusu olmayacaktır." (Komünist, Sayı 3, s.12)

DOGMATİZM VE "SOL" SEKTERİZM:

Kazıları bu görüşlerimizden dolayı, bize "dogmatizm" ve "sol sektarizm" çamurları fırlatacaklardır. Bu çamur geçmişten beri M-L'lere atılmıştır. Marksizm-Leninizm ilkelerine sadık kalmak, komünizmin evrensel gerçeklerini savunmak dogmatizm midir?

Böyle düşünenlere şunu sormak gerekir:

11. Enternasyonel revizyonistleri Marksizmin geçerliliğini yitirdiğini onun yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini söyleyen Bernstein ve kautsky türünden eski kuşak revizyonistleri Marksizmi savunana karşı dogmatizm çamuru fırlatıyorlardı. Lenin yoldaş onları eleştirmiş ve şöyle demişti:

"Ne kullanışlı bir sözcüktür şu "dogma"! Karşıt bir teoriyi yalnızca hafifce çarpıtırarsınız, sonra da bu çarpıtmayı "dogma" uyarısıyla örtersiniz, olur biter." (Devrimci maceracılık)

Buna sonra modern revizyonistler Leninizmi burjuvazi için karşı çıkılmasın bir hale getirirken buna karşı çıkan Çin'li yoldaşlara

ve Başkan Mao Zedung'a da dogmatizm çamuru fırlatmamış,"Çin'li dogmatikler" diye saldırmamışlar mıydı?

Sömürge,yarı-sömürge ülkeler için geçerli olan Marksist-Leninist ilkeleri savunmak dogmatizm değildir! Dogmatizm bizden çok, Lenin'in 'Sol Komünizm'ini önüne açıp aktaran ve dipnot dahi koymaktan çekinen bel kemiksiz burjuva aydınları için daha doğrudur. Buna bizden çok yakışan ve pratikte uygulayan sizlersiniz arkadaşlar!

SEÇİMLER DÖNEMİNDE SLOGANLARIMIZ HALKIN MÜCADELESİNE İLK TUTSUN, YOL GÖSTERSİN!

Marksist-Leninist'ler elli yıldır halk için bir aldatmaca olan, faşizmin süsü ve maskesi olan seçimlerin ve parlamentonun gerçek yüzünü gösteren bir tavır takınmışlardır.Bu tutum parlamenter çalışmayı reddetmez.İkili bir tutumla çalışır. Halka doğruları ve gerçek kurtuluş yolunu gösterir. Bunun propagandasını yapar. Keviyonistler gibi bunun propagandasını yaptıktan sonra geriye dönüp, kurtuluş seçimi değildir deyip, ama şu parti ve adaya oy kullanın demez.

Seçim döneminde Marksist-Leninist'ler şu sloganları savunarak aktif bir şekilde halka gerçek kurtuluş yolunu göstereceklerdir.

- PARLAMENTO VE SEÇİMLER FAŞİZMİN MASKESİDİR!
- SEÇİMLE DÜZEN DEĞİŞMEZ
- TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
- FAŞİZME Ö L Ü M
- SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR!
- KURTULUŞUMUZ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
- KAHROLSUN SEÇİM UYUTMACASI-YAŞASIN HALK SAVAŞI!
- SAHTE DEVRİMCİLER HALKI ALDATAMAZ(UYUTAMAZ)!
- İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR!
- YIKILSIN AĞALIK TOPRAK KÖYLÜNÜN!
- PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ:
- GENEL AP!
- PATRON-AĞA DEVLETİNİN MECLİSİ HALK İÇİN ÇALIŞMAZ
SEÇİMLE DÜZEN DEĞİŞMEZ!
- KURTULUŞ SEÇİM DEĞİL-TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
- SEÇİMLER HALKI KANDIRMAK İÇİNDİR!
- KAHROLSUN MİLLÎ ZULÜM!
- MİLLETLER ÖZGÜR HALKLAR BİRLİK OLMALI!
- KAHROLSUN PATRON-AĞA DÜZENİ!